AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2019. május 20-i (EU) 2019/771 IRÁNYELVE

az áruk adásvételére irányuló szerződések egyes vonatkozásairól, az (EU) 2017/2394 rendelet és a 2009/22/EK irányelv módosításáról, valamint az 1999/44/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről [1]

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 114. cikkére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére [2],

rendes jogalkotási eljárás keretében [3],

mivel:

(1) Ahhoz, hogy az Unió megőrizze versenyképességét a világpiacon, javítania kell a belső piac működését, és sikeresen kezelnie kell a napjainkban egyre inkább a technológia által vezérelt gazdaság kihívásainak sokaságát. A digitális egységes piaci stratégia olyan átfogó keretet határoz meg, amely megkönnyíti a digitális vonatkozások belső piacba illesztését. A digitális egységes piaci stratégia első pillére oly módon kezeli az Unión belüli kereskedelem széttagolódását, hogy a határokon átnyúló tagállamközi elektronikus kereskedelem fejlődését gátló valamennyi jelentős akadállyal foglalkozik, amely az áruk vállalkozások és fogyasztók közötti határon átnyúló adásvételének legjelentősebb részét képezi.

1 Megjelent az Európai Unió Hivatalos Lapjának 2019. május 22-i, L 136. számában (28. o.), hatályos 2019. június 11-től.
2 HL C 264., 2016.7.20., 57. o.
3 Az Európai Parlament 2019. március 26-i álláspontja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2019. április 15-i határozata.

(2) Az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 26. cikkének (1) és (2) bekezdése előírja, hogy az Unió meghozza a belső piac létrehozásához, illetve működésének biztosításához szükséges intézkedéseket, amely belső piac egy olyan, belső határok nélküli térség, amelyben biztosított az áruk és szolgáltatások szabad mozgása. Az EUMSZ 169. cikkének (1) bekezdése és 169. cikke (2) bekezdésének *a)* pontja kimondja, hogy az Unió az EUMSZ 114. cikke alapján a belső piac megvalósításával összefüggésben elfogadott intézkedések révén hozzájárul a fogyasztóvédelem magas szintjének biztosításához. Ezen irányelv célja, hogy megfelelő egyensúlyt teremtsen a magas szintű fogyasztóvédelem megvalósítása és a vállalkozások versenyképességének előmozdítása között, biztosítva egyúttal a szubszidiaritás elvének tiszteletben tartását.

(3) Egy valódi digitális egységes piac megvalósítása, a jogbiztonság erősítése és a tranzakciós költségek - különösen a kis- és középvállalkozások (kkv-k) számára történő - csökkentése érdekében a magas szintű fogyasztóvédelmet alapul véve harmonizálni kell az áruk adásvételére irányuló szerződések egyes vonatkozásait.

(4) A belső piac fejlődésének egyik legfontosabb mozgatórugója az elektronikus kereskedelem. Növekedési potenciálja azonban még messze nincs teljesen kihasználva. Az Unió versenyképességének megerősítése és a növekedés serkentése érdekében az Uniónak gyorsan kell cselekednie, és arra kell ösztönöznie a gazdasági szereplőket, hogy a belső piac által kínált lehetőségeket teljes mértékben használják ki. A belső piacban rejlő lehetőségek csak akkor használhatók ki teljes mértékben, ha minden piaci szereplő zökkenőmentesen hozzá tud férni az áruk határokon átnyúló adásvételéhez, többek között az elektronikus kereskedelmi ügyletekben. A szerződési jog azon szabályai, amelyek alapján a piaci szereplők az ügyleteiket bonyolítják, azok közé a legfontosabb tényezők közé tartoznak, amelyek meghatározzák az olyan üzleti döntéseket, hogy egy vállalkozás kínáljon-e árut határokon átnyúló jelleggel. Ezek a szabályok azt is befolyásolják, hogy a fogyasztók hajlandók-e elfogadni a vásárlás ezen típusát, és bízni abban.

(5) A technológiai fejlődés az olyan áruk piacának növekedéséhez vezetett, amelyek digitális tartalmat vagy digitális szolgáltatásokat foglalnak magukban, vagy ilyenekkel vannak összekapcsolva. Mivel egyre nő az ilyen eszközök száma, és ezek egyre gyorsabban terjednek a fogyasztók körében, uniós szintű intézkedésre van szükség a magas szintű fogyasztóvédelem biztosítása és az ilyen termékek adásvételére irányuló szerződésekre alkalmazandó szabályokhoz kapcsolódó jogbiztonság növelése érdekében. A jogbiztonság növelése ugyanis segítene a fogyasztók és az eladók bizalmának megerősítésében.

(6) A szállítási feltételekre, és a távollévők között vagy üzlethelyiségen kívül kötött szerződések tekintetében a szerződéskötést megelőző tájékoztatási követelményekre, valamint az elállási jogra vonatkozó szabályoknak a 2011/83/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv[1] által történt teljeskörű harmonizációja ellenére az áruk adásvételére alkalmazandó uniós szabályok továbbra sem egységesek. A szerződések más olyan lényeges elemeire vonatkozóan, mint például a szerződésszerűségi kritériumok, a hibás teljesítés esetén rendelkezésre álló jogorvoslatok és az ezek érvényesítésére vonatkozó fő szabályok, az 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv[2] jelenleg minimális harmonizációt ír elő. A tagállamoknak lehetőségük volt az uniós előírások által megkövetelt szintet meghaladóan olyan szabályok bevezetésére vagy fenntartására, amelyek még magasabb szintű fogyasztóvédelem elérését biztosítják. Ezzel a lehetőséggel a tagállamok különböző elemeket illetően és eltérő mértékben éltek. Ebből adódóan az 1999/44/EK irányelvet átültető nemzeti rendelkezések olyan lényegi elemek tekintetében, mint például a jogorvoslatok hierarchiájának hiánya vagy megléte, pillanatnyilag jelentősen eltérnek egymástól.

(7) A meglévő eltérések hátrányosan érinthetik a vállalkozásokat és a fogyasztókat. Az 593/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet[3] értelmében amennyiben a vállalkozás a tevékenységét egy másik tagállam fogyasztói irányában fejti ki, úgy figyelembe kell vennie a fogyasztók szokásos tartózkodási helye szerinti ország fogyasztói szerződésekre vonatkozó jogának kötelező érvényű szabályait. Mivel ezek a szabályok tagállamonként eltérnek, a vállalkozásoknál többletköltségek merülhetnek fel. Következésképpen előfordulhat, hogy számos vállalkozás inkább csak belföldön folytatja tevékenységét, vagy csak egy-két tagállamba exportál. Ez a határokon átnyúló kereskedelemmel összefüggő költségek és kockázatok minimalizálására irányuló döntés azt eredményezi, hogy elvész a kereskedelem bővítésének és a méretgazdaságosság kihasználásának lehetősége. Ez különösen a kkv-kat érinti.

(8) Noha a fogyasztók az 593/2008/EK rendelet alkalmazásának eredményeként a külföldről történő vásárlásaik során magas szintű védelemben részesülnek, a jogi széttagolódás kedvezőtlenül befolyásolja a fogyasztók határokon átnyúló ügyletekbe vetett bizalmát. A bizalom hiányához számos tényező hozzájárul, azonban a legfontosabb szerződéses jogokkal kapcsolatos bizonytalanság a fogyasztói aggályok között kiemelt helyen szerepel. Ez a bizonytalanság attól függetlenül fennáll, hogy a fogyasztókat védik-e a saját tagállamuknak a fogyasztói szerződésekre vonatkozó kötelező érvényű jogi szabályai vagy sem abban az esetben, ha az eladók határokon átnyúló tevékenysége ezekre a fogyasztókra irányul, illetve attól, hogy a fogyasztók kötnek-e eladókkal határokon átnyúló szerződést vagy sem anélkül, hogy az adott eladó a fogyasztó tagállamában folytatna kereskedelmi tevékenységet.

---

1 Az Európai Parlament és a Tanács 2011/83/EU irányelve (2011. október 25.) a fogyasztók jogairól, a 93/13/EGK tanácsi irányelv és az 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 85/577/EGK tanácsi irányelv és a 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 304., 2011.11.22., 64. o.).

2 Az Európai Parlament és a Tanács 1999/44/EK irányelve (1999. május 25.) a fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól (HL L 171., 1999.7.7., 12. o.).

3 Az Európai Parlament és a Tanács 593/2008/EK rendelete (2008. június 17.) a szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról (Róma I.) (HL L 177., 2008.7.4., 6. o.).

(9) Bár az áruk internetes adásvétele teszi ki az Unión belüli, határokon átnyúló adásvételek túlnyomó többségét, a nemzeti szerződési jogok eltérései egyaránt érintik a távértékesítési csatornákat használó kiskereskedőket és a személyes értékesítést végző kiskereskedőket, továbbá megakadályozzák őket abban, hogy kiterjesszék tevékenységüket a határokon túlra. A fogyasztók számára árukat adásvétellel értékesítő valamennyi vállalkozás számára egyenlő versenyfeltételek biztosítása érdekében ennek az irányelvnek minden értékesítési csatornára vonatkoznia kell. Az összes értékesítési csatornára vonatkozó egységes szabályok megállapításával ennek az irányelvnek el kell kerülnie az olyan eltéréseket, amelyek aránytalan terheket okoznának az Unión belül egyre nagyobb létszámú, eltérő értékesítési csatornákat párhuzamosan használó kiskereskedők számára. Az uniós fogyasztói és marketing jog Bizottság által végzett célravezetőségi vizsgálata - amelyet 2017. május 29-én tettek közzé, és amely az 1999/44/EK irányelvet is lefedte - megerősítette az összes értékesítési csatornára kiterjedő, az adásvételre és a jótállásra vonatkozó következetes szabályok fenntartásának szükségességét.

(10) Ennek az irányelvnek az áruk - köztük a digitális elemeket tartalmazó áruk - adásvételére alkalmazandó szabályokra csak azon fő szerződéses elemek tekintetében kell kiterjednie, amelyek a belső piacon tapasztalható, szerződési joggal kapcsolatos akadályok felszámolásához szükségesek. E célból a szerződésszerűségi követelményekre, a hibás teljesítés esetén a fogyasztó rendelkezésére álló jogorvoslatokra és az ezek fő érvényesítési módozataira vonatkozó szabályokat teljeskörűen harmonizálni kell, és a fogyasztóvédelem szintjét az 1999/44/EK irányelvhez képest növelni kell. A fogyasztói szerződések jogának néhány lényeges elemére vonatkozó, teljeskörűen harmonizált szabályok megkönnyítenék a vállalkozások - különösen a kkv-k - számára, hogy termékeiket más tagállamokban is kínálják. A kulcsfontosságú szabályok teljeskörű harmonizációjának eredményeként a fogyasztók magas szintű fogyasztóvédelemben részesülnének, és egyéb jóléti előnyökhöz jutnának.

(11) Ez az irányelv kiegészíti a 2011/83/EU irányelvet. Míg a 2011/83/EU irányelv főként a szerződéskötést megelőző tájékoztatási követelményekre, a távollévők között vagy üzlethelyiségen kívül kötött szerződésektől való elállás jogára, valamint az áruk szállításával és a kárveszély átszállásával kapcsolatos szabályokra vonatkozó rendelkezéseket állapít meg, ez az irányelv az áruk szerződésszerűségére, hibás teljesítés esetén a fogyasztók rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségekre, valamint e jogorvoslatok érvényesítésének módozataira vonatkozó szabályokat vezet be.

(12) Ez az irányelv csak azokra az ingóságokra alkalmazandó, amelyek ezen irányelv értelmében árunak minősülnek. A tagállamok ezért szabadon szabályozhatják az ingatlanok, például a lakóépületek és az ilyen ingatlanok meghatározó részét képező alkotórészeinek adásvételére vonatkozó szerződéseket.

(13) Ennek az irányelvnek és az (EU) 2019/770 európai parlamenti és tanácsi irányelvnek[1] kölcsönösen ki kell egészíteniük egymást. Míg az (EU) 2019/770 irányelv a digitális tartalom szolgáltatására, illetve digitális szolgáltatások nyújtására irányuló szerződéseket érintő egyes követelményekre alkalmazandó szabályokat, addig ez az irányelv az áruk adásvételére irányuló szerződéseket érintő egyes követelményekre alkalmazandó szabályokat határozza meg. Ennek megfelelően a fogyasztók elvárásainak teljesítése, valamint a digitális tartalommal vagy digitális szolgáltatásokkal kereskedők számára egyértelmű és egyszerű jogi keret biztosítása érdekében az (EU) 2019/770 irányelv alkalmazandó a digitális tartalom szolgáltatására, vagy digitális szolgáltatás nyújtására - ideértve a fizikai adathordozón, például DVD-n, CD-n, USB-kulcson és memóriakártyán szolgáltatott digitális tartalmat is -, valamint magára a fizikai adathordozóra is, feltéve, hogy a fizikai adathordozó kizárólag a digitális tartalom hordozójának szerepét tölti be. Ezzel ellentétben ez az irányelv az áruk adásvételére irányuló szerződésekre alkalmazandó, ideértve a digitális elemeket tartalmazó olyan árukat is, amelyeknél ahhoz, hogy betöltsék funkcióikat, digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás szükséges.[2]

(14) .Az ezen irányelv szerinti „áru” fogalmába a „digitális elemeket tartalmazó áruknak” is bele kell tartozniuk, tehát a meghatározásnak azokra a digitális tartalmakra vagy digitális szolgáltatásokra is vonatkoznia kell, amelyek oly módon vannak ilyen árukba beépítve, vagy ilyenekkel összekapcsolva, hogy az említett digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás nélkül az áruk nem töltenék be funkcióikat.[3] Az áruba beépített vagy azzal összekapcsolt digitális tartalom lehet bármilyen adat, amelyet digitális formában állítottak elő és szolgáltatnak, mint például az operációs rendszerek, az alkalmazások és bármely egyéb szoftver. Előfordulhat, hogy a digitális tartalom az adásvételi szerződés megkötésekor már fel van telepítve, vagy amennyiben a szerződés ekként rendelkezik, előfordulhat, hogy e tartalmat később telepítik. Az áruhoz kapcsolt digitális szolgáltatások olyan szolgáltatásokat foglalhatnak magukban, amelyek lehetővé teszik a digitális adatok létrehozását, kezelését vagy tárolását, illetve az ezen adatokhoz való hozzáférést, mint például a felhőalapú szolgáltatás keretében szolgáltatásként nyújtott szoftverek, a folyamatos forgalmi adatok biztosítása egy navigációs rendszerben, illetve egyénileg kialakított edzéstervek folyamatos biztosítása okosórák esetében.

1 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/770 irányelve (2019. május 20.) a digitális tartalom szolgáltatására és digitális szolgáltatások nyújtására irányuló szerződések egyes vonatkozásairól (lásd e Hivatalos Lap 1. oldalát).

2 Helyesbítette: az Európai Unió Hivatalos Lapjának 2019. évi L 305. száma.

3 Helyesbítette: az Európai Unió Hivatalos Lapjának 2019. évi L 305. száma.

(15) Ez az irányelv az áruk adásvételére irányuló szerződésekre alkalmazandó, ideértve a digitális elemeket tartalmazó árukat is, amelyek esetében a beépített vagy összekapcsolt digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás hiányában az áruk nem tudnák betölteni funkcióikat, és amelyek esetében az említett digitális tartalmat vagy szolgáltatást az adott árukra vonatkozó adásvételi szerződés keretében, az áruval együtt szolgáltatják.[1] Az, hogy a beépített vagy összekapcsolt digitális tartalom szolgáltatása vagy digitális szolgáltatás nyújtása az eladóval kötött adásvételi szerződés részét képezi-e, e szerződés tartalmától függ. Ennek ki kell terjednie az olyan beépített vagy összekapcsolt digitális tartalomra vagy digitális szolgáltatásra, amelynek szolgáltatását, illetve nyújtását a szerződés kifejezetten előírja. Ide tartoznak azok az adásvételi szerződések is, amelyek valamely konkrét digitális tartalom szolgáltatására vagy konkrét digitális szolgáltatás nyújtására vonatkozónak értelmezhetők, mivel az azonos típusú áruk esetében szokásosnak minősülnek, és mivel az áruk jellegéből adódóan, továbbá figyelembe véve az eladó által vagy az ő nevében, illetve az értékesítési lánc korábbi szakaszaiban szereplő személyek - köztük a gyártó - által tett nyilvános kijelentéseket, a fogyasztó észszerűen elvárhatta ezeket. Ha például egy okostelevízió a hirdetés szerint egy bizonyos videoalkalmazást tartalmaz, ezt a videoalkalmazást úgy kell tekinteni, hogy az az adásvételi szerződés részét képezi. Ez attól függetlenül alkalmazandó, hogy a digitális tartalmat vagy digitális szolgáltatást előre telepítették-e az árura, vagy azt később kell csak letölteni egy másik eszközre, és amely így csak össze van kapcsolva az áruval. Például egy okostelefon tartalmazhat az adásvételi szerződés szerint nyújtott, szabványosított, előre telepített alkalmazásokat, például ébresztőóra vagy kamera alkalmazást. Egy másik példa lehet az okosóra. Ilyen esetben maga az óra tekintendő a digitális elemeket tartalmazó árunak, amely csak egy olyan alkalmazással töltheti be a funkcióit, amelyet az adásvételi szerződés szerint biztosítottak, ám amelyet a fogyasztónak kell letöltenie az okostelefonjára; ekkor az alkalmazás lesz az összekapcsolt digitális elem.[2] Ugyanez alkalmazandó akkor, ha a beépített vagy összekapcsolt digitális tartalmat vagy digitális szolgáltatást nem maga az eladó, hanem az adásvételi szerződés értelmében egy harmadik fél nyújtja. Az eladók és a fogyasztók számára a bizonytalanság elkerülése érdekében azzal kapcsolatos kétség esetén, hogy a digitális tartalom szolgáltatása vagy a digitális szolgáltatás nyújtása az adásvételi szerződés részét képezi-e, ezen irányelv szabályait kell alkalmazni. Ezenkívül az eladó és a fogyasztó közötti olyan kétoldalú szerződéses jogviszony megállapítására, amelynek részét képezi a beépített vagy összekapcsolt digitális tartalom szolgáltatása vagy digitális szolgáltatás nyújtása, nem lehet hatással az a puszta tény, hogy a fogyasztónak beleegyezését kell adnia egy harmadik féllel kötendő felhasználási szerződéshez annak érdekében, hogy élvezhesse a digitális tartalom vagy a digitális szolgáltatás előnyeit.

1 Helyesbítette: az Európai Unió Hivatalos Lapjának 2019. évi L 305. száma.
2 Helyesbítette: az Európai Unió Hivatalos Lapjának 2019. évi L 305. száma.

(16) Ezzel szemben ha a beépített vagy összekapcsolt digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás hiánya nem akadályozza meg, hogy az áruk betöltsék funkcióikat, illetve ha a fogyasztó olyan digitális tartalom szolgáltatására vagy digitális szolgáltatás nyújtására köt szerződést, amely nem képezi részét a digitális elemeket tartalmazó árura vonatkozó adásvételi szerződésnek, úgy ezt a szerződést elkülönültnek kell tekinteni az áruk adásvételére irányuló szerződéstől - még akkor is, ha az eladó az említett harmadik fél szolgáltatóval kötendő második szerződésnél közvetítőként jár el -, és az az (EU) 2019/770 irányelv hatálya alá tartozhat, amennyiben az említett irányelvben meghatározott feltételek teljesülnek. Például ha a fogyasztó letölt egy játékalkalmazást az alkalmazásáruházból az okostelefonjára, a játékalkalmazás szolgáltatására irányuló szerződés elkülönül magának az okostelefonnak adásvételére irányuló szerződéstől. Ezért ez az irányelv csak az okostelefon adásvételi szerződésére alkalmazandó, míg a játékalkalmazás szolgáltatása az (EU) 2019/770 irányelv hatálya alá tartozik, amennyiben az említett irányelvben meghatározott feltételek teljesülnek. Egy másik példa, amikor a felek kifejezetten abban állapodnak meg, hogy a fogyasztó konkrét operációs rendszer nélkül vásárolja meg az okostelefont, és a fogyasztó a későbbiekben szerződést köt egy harmadik féllel operációs rendszer szolgáltatására. Ebben az esetben a külön megvásárolt operációs rendszer szolgáltatása nem képezi az adásvételi szerződés részét, és ezért nem tartozik ezen irányelv hatálya alá, de az (EU) 2019/770 irányelv hatálya alá tartozhat, amennyiben az említett irányelvben meghatározott feltételek teljesülnek.

(17) A jogi egyértelműség érdekében ennek az irányelvnek meg kell határoznia az adásvételi szerződés fogalmát, és meg kell állapítania ezen irányelv hatályát. Ezen irányelv hatályának ki kell terjednie azokra a szerződésekre is, amelyek esetében a szerződés tárgyát képező árukat - többek között a fogyasztói igények szerint készülő árukat - a szerződéskötést követően állítják elő vagy gyártják le. Ezenkívül az áruk üzembe helyezése ezen irányelv hatálya alá tartozhat, amennyiben az üzembe helyezés az adásvételi szerződés részét képezi, és azt az eladónak kell végeznie vagy az eladó felelőssége alatt kell végezni. Amennyiben a szerződés áruk adásvételére és szolgáltatásnyújtásra vonatkozó elemeket is tartalmaz, a nemzeti jog alapján kell eldönteni, hogy a teljes szerződés az ezen irányelv értelmében vett adásvételi szerződésnek minősül-e.

(18) Ez az irányelv nem érintheti a nemzeti jognak az ebben az irányelvben nem szabályozott kérdésekre vonatkozó rendelkezéseit, így különösen az áruk jogszerűségére, a kártérítésre és az általános szerződési jogi szempontokra - például a szerződések létrejöttére, érvényességére, semmisségére vagy joghatásaira - vonatkozó nemzeti szabályokat. Ugyanez vonatkozik a szerződések megszüntetésének következményeire és a javítás és a csere bizonyos szempontjaira, amelyeket ezen irányelv nem szabályoz. A tagállamoknak továbbra is biztosítani kell a lehetőséget, hogy amikor szabályozzák a felek azon jogát, hogy a másik fél teljesítéséig visszatartsák a saját kötelezettségeik vagy annak egy részének teljesítését, szabadon meghatározzák, hogy a fogyasztó mely feltételek és szabályok szerint tarthatja vissza a vételárat. A tagállamok továbbá szabadon szabályozhatják a fogyasztó kártérítésre való jogosultságát az ezen irányelv eladó általi megsértése következtében elszenvedett kárért. Ez az irányelv nem érintheti továbbá azokat a nem kifejezetten fogyasztói szerződésekre vonatkozó nemzeti szabályokat, amelyek bizonyos típusú, az adásvételi szerződés megkötésekor nem felismerhető hiányosságok tekintetében rendelkeznek különös jogorvoslatokról, nevezetesen a nemzeti jog azon rendelkezéseit, amelyek különös szabályokat állapítanak meg az eladó rejtett hibák esetén fennálló felelősségére vonatkozóan. Ez az irányelv nem érinti továbbá a hibás teljesítés esetén a fogyasztó által az értékesítési lánc korábbi szakaszaiban szereplő személyek - például a gyártók - vagy az említett személyek kötelezettségeit teljesítő más személyek ellen érvényesíthető szerződésen kívüli jogorvoslatokról rendelkező nemzeti jogot.

(19) Ez az irányelv nem érinti a tagállamok azon lehetőségét, hogy lehetővé tegyék a fogyasztók számára, hogy megválasszák a jogorvoslat konkrét módját abban az esetben, ha a hibás teljesítés a szállítástól számított rövid időn belül válik felismerhetővé, azaz azokat a nemzeti rendelkezéseket, amelyek értelmében a fogyasztó az áru szállításától számított rövid időn - legfeljebb 30 napon - belül jogosult a hibás árut visszautasítani és a szerződést elutasítani, vagy azonnali cserét kérni.

(20) A tagállamok szabadon rendelkezhetnek az eladónak a szerződés megkötésével kapcsolatban fennálló tájékoztatási kötelezettségeiről vagy az eladó azon kötelezettségéről, hogy figyelmeztesse a fogyasztót például az áru bizonyos jellemzőire, a fogyasztó által biztosított anyagok megfelelőségére, illetve a fogyasztó konkrét kéréseiből - például a fogyasztó azon kéréséből, hogy egy konkrét szövetből készítsenek el egy estélyi ruhát - eredő esetleges hátrányokra.

(21) A tagállamok számára szintén lehetővé kell tenni, hogy az ezen irányelv hatálya alól kizárt szerződésekre is kiterjesszék ezen irányelv szabályait, vagy hogy e szerződéseket egyébként szabályozzák. A tagállamok szabadon dönthetnek például úgy, hogy az ezen irányelv által a fogyasztók számára nyújtott védelmet olyan természetes vagy jogi személyekre - például nem kormányzati szervezetekre, induló vállalkozásokra vagy kkv-kra - is kiterjesztik, akik ezen irányelv értelmében nem minősülnek fogyasztónak.

(22) A fogyasztó meghatározásának azokra a természetes személyekre kell kiterjednie, akik nem kereskedelmi, üzleti, kézműipari vagy szakmai célból járnak el. Ugyanakkor a tagállamok szabadon meghatározhatják azt is, hogy olyan kettős célú szerződések esetében, amelyeknél a szerződést részben a személy kereskedelmi tevékenységi körébe tartozó, részben pedig azon kívül eső célból kötik, és a kereskedelmi cél annyira korlátozott, hogy a szerződés egésze szempontjából nem elsődleges, az adott személy fogyasztónak is tekintendő-e, és milyen feltételek mellett.

(23) Ez az irányelv minden olyan szerződésre alkalmazandó, amelynek keretében az eladó átruházza vagy vállalja, hogy átruházza a fogyasztóra valamely áru tulajdonjogát. A platformszolgáltatók eladónak minősülhetnek ezen irányelv értelmében, ha saját üzleti tevékenységükhöz kapcsolódó célból és a fogyasztó közvetlen szerződéses partnereként járnak el áru eladása céljából. A tagállamok számára továbbra is lehetővé kell tenni, hogy kiterjeszthessék ezen irányelv alkalmazását olyan platformszolgáltatókra, amelyek ezen irányelv szerint nem minősülnek eladónak.

(24) A jogbiztonság iránti igény és a jogszabályok megfelelő rugalmassága közötti egyensúly megteremtése érdekében a bármely személytől vagy személy általi elvárhatóságra való hivatkozás alatt ezen irányelvben az észszerű elvárhatóságra való hivatkozás értendő. Az észszerűséget objektíven, a szerződés jellegére és céljára, az eset körülményeire, valamint az érintett felek szokásaira és gyakorlataira tekintettel kell felmérni.

(25) Ahhoz, hogy egyértelműen meg lehessen állapítani, hogy a fogyasztó mit várhat el az árutól, és az eladó felelőssége mire terjedjen ki, amennyiben nem az elvárásnak megfelelően teljesít, az áruk szerződésszerűségének megállapítására vonatkozó szabályok teljeskörű harmonizációja alapvető fontosságú. Ebben az irányelvben a szerződésszerűségre való bármely hivatkozás alatt az áruk adásvételi szerződésnek való megfelelőségét kell érteni. Az adásvételi szerződésben részes mindkét fél jogos érdekeinek védelme érdekében a megfelelőséget mind objektív, mind szubjektív szerződésszerűségi követelmények alapján értékelni kell.

(26) Ennélfogva az áruknak meg kell felelniük az eladó és a fogyasztó között létrejött adásvételi szerződésben meghatározott követelményeknek. Ilyen követelmény lehet többek között az áruk mennyisége, minősége, típusa, leírása, továbbá egy konkrét célra való alkalmassága, valamint az áruknak a megállapodott tartozékokkal és utasításokkal együtt történő szállítása. Az adásvételi szerződésben foglalt követelmények magukban kell, hogy foglalják a szerződéskötést megelőző tájékoztatásból fakadó követelményeket is, amely tájékoztatás a 2011/83/EU irányelv értelmében az adásvételi szerződés szerves részét képezi.

(27) A funkcionalitás fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az arra utal, hogy az áru céljára tekintettel hogyan tudja betölteni funkcióit.[1] Az interoperabilitás fogalma arra vonatkozik, hogy az áru képes-e, és milyen mértékben képes olyan hardverrel vagy szoftverrel együttműködni, amely eltér attól, amellyel az azonos típusú árukat általában együtt használják. Sikeres együttműködésnek minősülhet többek között például az, ha az áru képes arra, hogy az említett eltérő szoftverrel vagy hardverrel információt cseréljen, és felhasználja a kicserélt információt.

(28) mivel az árukba beépített vagy azokkal összekapcsolt digitális tartalmak és digitális szolgáltatások folyamatosan fejlődnek, az eladók megállapodhatnak a fogyasztókkal abban, hogy frissítéseket szolgáltatnak az ilyen árukhoz. Az adásvételi szerződésben megállapított frissítések javíthatják és fokozhatják az áruk digitálistartalom- vagy digitálisszolgáltatás-elemét, kiterjeszthetik a funkcionalitásukat, hozzáigazíthatják őket a technikai fejlődéshez, megvédhetik őket az új biztonsági fenyegetésektől, valamint egyéb célokat is szolgálhatnak. Az árukba beépített vagy azokkal összekapcsolt digitális tartalmak és digitális szolgáltatások tekintetében az áruk szerződésszerűségének értékelésekor ezért azt is figyelembe kell venni, hogy az ilyen áruk digitálistartalom- vagy digitálisszolgáltatáselemét az adásvételi szerződéssel összhangban frissítették-e. Az adásvételi szerződésben megállapított frissítések teljesítésének elmulasztását hibás teljesítésnek kell tekinteni. Emellett a hibás vagy hiányos frissítést is hibás teljesítésnek kell tekinteni, mivel az ilyen frissítés ez esetben sem az adásvételi szerződésnek megfelelően történik.

(29) A szerződésszerűség biztosítása érdekében az áruknak nemcsak a szubjektív szerződésszerűségi követelményeknek, hanem az ebben az irányelvben meghatározott objektív szerződésszerűségi követelményeknek is meg kell felelniük. A szerződésszerűséget többek között a következők figyelembevételével kell értékelni: milyen célra használják általában az azonos típusú árukat; az áruk a fogyasztó által észszerűen elvárt tartozékokkal és utasításokkal vannak-e ellátva; illetve megfelelnek-e annak a mintának vagy modellnek, amelyet az eladó rendelkezésre bocsátott. Az áruknak továbbá az azonos típusú áruk tekintetében szokásos minőséggel és jellemzőkkel kell rendelkezniük, amelyeket a fogyasztó észszerűen elvárhat, figyelembe véve az áru jellegét és az eladó által vagy nevében, illetve az értékesítési lánc korábbi szakaszában szereplő más személy által tett bármely nyilvános kijelentést.

1 Helyesbítette: az Európai Unió Hivatalos Lapjának 2019. évi L 305. száma.

(30) A szerződésben megállapodott frissítéseken túl az eladónak további frissítéseket - köztük biztonsági frissítéseket - is biztosítania kell ahhoz, hogy a digitális elemeket tartalmazó áruk szerződésszerűsége fennmaradjon. Az eladó kötelezettsége olyan frissítésekre korlátozódik, amelyek az ezen irányelvben meghatározott objektív és szubjektív szerződésszerűségi követelmények teljesítéséhez szükségesek. A felek ettől eltérő szerződéses megállapodása hiányában az eladó a szerződésszerűségi követelményeken túl nem köteles frissített verziót biztosítani az árukhoz kapcsolódó digitális tartalomhoz vagy digitális szolgáltatáshoz, továbbá nem köteles tovább javítani vagy kiterjeszteni az áruk funkcionalitását. Ha az eladó vagy az adásvételi szerződés alapján a digitális tartalmat vagy digitális szolgáltatást nyújtó harmadik fél egyik frissítése a digitális elemeket tartalmazó áru hibás teljesítését okozza, az eladó köteles az árut ismét szerződésszerűvé tenni. A fogyasztó szabadon dönthet a rendelkezésére bocsátott frissítések telepítéséről. Amennyiben a fogyasztó úgy dönt, hogy nem telepíti a digitális elemeket tartalmazó áruk szerződésszerűségének fenntartásához szükséges frissítéseket, nem várhatja el, hogy az áru szerződésszerűsége fennmaradjon. Az eladónak tájékoztatnia kell a fogyasztót, hogy a digitális elemeket tartalmazó áruk szerződésszerűségének megőrzéséhez szükséges frissítések, többek között a biztonsági frissítések telepítésének elmulasztása befolyásolja az eladónak a digitális elemeket tartalmazó áruk azon elemeinek megfelelő állapotáért viselt felelősségét, amelyeknek szerződésszerűségét az adott frissítéseknek kellett volna fenntartaniuk. Ez az irányelv nem érinti a biztonsági frissítéseknek az egyéb uniós vagy nemzeti jogszabályban megállapított biztosítására vonatkozó kötelezettségeket.

(31) Főszabály szerint a digitális elemeket tartalmazó áruk esetében, amelyeknél az árukba beépített vagy azokkal összekapcsolt digitális tartalmat vagy digitális szolgáltatást egyszeri szolgáltatáson keresztül nyújtják, az eladó kizárólag a szállítás időpontjában fennálló hibás teljesítésért felel. Ugyanakkor a frissítések nyújtására vonatkozó kötelezettségnek tükröznie kell azt a tényt, hogy az ilyen áruk digitális környezete folyamatosan változik. Ezért frissítések szükségesek annak biztosításához, hogy az áruk ugyanúgy tudjanak működni, mint a szállítás időpontjában. Ezenkívül - a hagyományos árukkal ellentétben - a digitális elemeket tartalmazó áruk nem teljesen különülnek el az eladó érdekkörétől, mivel az eladó vagy az adásvételi szerződés alapján a digitális tartalmat vagy digitális szolgáltatást nyújtó harmadik személy távoli eléréssel, általában az interneten keresztül frissíteni tudja az árut. Ezért ha a digitális tartalmat vagy digitális szolgáltatást egyszeri szolgáltatáson keresztül nyújtják, az eladónak kell felelnie azért, hogy biztosítsa a digitális elemeket tartalmazó áruk szerződésszerűségének fenntartásához szükséges frissítéseket a fogyasztó által észszerűen elvárható ideig, még abban az esetben is, ha az áruk a szállítás időpontjában szerződésszerűek voltak. A frissítések nyújtása tekintetében a fogyasztó által észszerűen elvárható időt az áruk és a digitális elemek típusát és célját, valamint a körülményeket és az adásvételi szerződés jellegét figyelembe véve kell meghatározni. A fogyasztó rendes körülmények között addig az időpontig várhatja el a frissítéseket, ameddig az eladó a hibás teljesítésért felel, míg egyes más esetekben a fogyasztó észszerű elvárása az említett időtartamon túl is terjedhet, így például különösen a biztonsági frissítések tekintetében. Más esetekben, például az időben korlátozott célú digitális elemeket tartalmazó áruk esetében az eladónak a frissítések biztosítására vonatkozó kötelezettsége rendes körülmények között az említett időtartamra korlátozódik.

(32) Az áruk hosszabb élettartamának biztosítása a fenntarthatóbb fogyasztási szokások és a körforgásos gazdaság megvalósítása szempontjából fontos. Hasonlóképpen a belső piac működése iránti bizalom növeléséhez nélkülözhetetlen, hogy a piacfelügyelet megerősítése és a gazdasági szereplők számára megfelelő ösztönzők biztosítása révén a nem megfelelő áruk ne kerüljenek az Unió piacára. E célból a termékspecifikus uniós jogszabályok jelentik a legalkalmasabb eszközt a tartóssági és a termékkel kapcsolatos egyéb követelmények bevezetésére a termékek egyes típusaira vagy csoportjaira vonatkozóan, az e célhoz igazodó kritériumok alkalmazásával. Ennek az irányelvnek ezért ki kell egészítenie az ilyen termékspecifikus uniós jogszabályokban kitűzött célkitűzéseket, és fel kell vennie a tartósságot az áruk szerződésszerűségének értékelését szolgáló objektív kritériumok közé. Ebben az irányelvben a tartósság arra utal, hogy az áruk rendeltetésszerű használat mellett képesek megőrizni a megkövetelt funkcióikat és teljesítményüket. Ahhoz, hogy az áruk szerződésszerűek legyenek, az azonos típusú áruk tekintetében szokásos tartóssággal kell rendelkezniük, amelyet a fogyasztó észszerűen elvárhat, figyelembe véve az adott áru jellegét - ideértve az ilyen áruk észszerű karbantartását, például az autó szűrőjének rendszeres vizsgálatát vagy cseréjét - és az értékesítési láncban szereplő bármely személy által vagy nevében tett bármely nyilvános kijelentést. Az értékelés során figyelembe kell venni továbbá minden egyéb releváns körülményt, például az áru vételárát, illetve azt, hogy a fogyasztó milyen intenzitással vagy gyakorisággal használja az árut. Ezenfelül, amennyiben a szerződéskötést megelőzően tett, az adásvételi szerződés részét képező nyilatkozat a termék tartósságára vonatkozóan konkrét információkat tartalmaz, a fogyasztó számára lehetővé kell tenni, hogy ezeket az információkat a szubjektív szerződésszerűségi követelmények részének tekintse.

(33) Ezen irányelv értelmében az eladó a szállítás időpontjában köteles a szerződésszerű árukat leszállítani a fogyasztó részére. Előfordulhat, hogy az eladók pótalkatrészeket használnak annak érdekében, hogy a szállítás időpontjában fennálló hibás teljesítés esetén az áru javítására irányuló kötelezettségüket teljesítsék. Bár ez az irányelv objektív szerződésszerűségi követelményként nem ró olyan kötelezettséget az eladókra, hogy egy bizonyos időtartamon keresztül biztosítsák a pótalkatrészek rendelkezésre állását, az irányelv nem érinti a nemzeti jog azon egyéb rendelkezéseit, amelyek arra kötelezik az eladót, a gyártót vagy az értékesítési láncban szereplő személyeket, hogy biztosítsák a pótalkatrészek rendelkezésre állását, illetve tájékoztassák a fogyasztókat ezek elérhetőségéről. [1]

(34) Számos árut üzembe kell helyezni, mielőtt azt a fogyasztó érdemben használni tudja. Ezenkívül a digitális elemeket tartalmazó áruk esetében általában telepíteni kell a digitális tartalmat vagy a digitális szolgáltatást, mielőtt a fogyasztó az árut a rendeltetésének megfelelően használatba tudja venni. Ezért az áruk szakszerűtlen üzembe helyezéséből eredő - ideértve az árukba beépített vagy azokkal összekapcsolt digitális tartalmak és digitális szolgáltatások szakszerűtlen telepítését - bármilyen hibát hibás teljesítésnek kell tekinteni, amennyiben az üzembe helyezést az eladó végezte vagy azt az eladó ellenőrzése alatt hajtották végre. Amennyiben az árut a fogyasztónak kell üzembe helyeznie, a szerződésszerűség szakszerűtlen üzembe helyezésből eredő hiányát hibás teljesítésnek kell tekinteni, függetlenül attól, hogy az üzembe helyezést a fogyasztó vagy a fogyasztó felelőssége alatt egy harmadik fél végezte, ha a szakszerűtlen üzembe helyezés az üzembe helyezési utasítások hiányosságai miatt következett be, így például azért, mert az utasítások nem teljeskörűek, vagy nem elég világosak, amiből adódóan azokat az átlagfogyasztó nehezen tudja használni.

1 Helyesbítette: az Európai Unió Hivatalos Lapjának 2019. évi L 305. száma.

(35) A szerződésszerűségnek az anyaghibákra és a jogi hibákra egyaránt ki kell terjednie. A harmadik személyek jogainak - különösen szellemitulajdon-jogainak - megsértéséből eredő korlátozások akadályozhatják vagy korlátozhatják az áruknak a szerződéssel összhangban történő használatát. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy ezekben az esetekben a fogyasztó élhessen az ezen irányelvben meghatározott, a hibás teljesítés esetén alkalmazható jogorvoslatokkal, kivéve, ha a nemzeti jog ilyen esetben a szerződés érvénytelenségéről vagy felbontásáról rendelkezik.

(36) A szabályok megfelelő rugalmasságának biztosítása érdekében - például a használt áruk adásvétele esetén - lehetővé kell tenni, hogy a szerződő felek eltérhessenek az ezen irányelvben előírt objektív szerződésszerűségi követelményektől. Ilyen eltérés csak akkor lehetséges, ha a fogyasztót arról külön tájékoztatják, és ha a fogyasztó azt más nyilatkozatoktól és megállapodásoktól elkülönítve, aktív és félreérthetetlen magatartás tanúsításával elfogadja.

(37) Ahhoz, hogy a jogbiztonság a fogyasztók és az eladók szempontjából egyaránt javuljon, egyértelműen meg kell határozni azt az időpontot, amikor az áru szerződésszerűségét értékelni kell. Az áruk szerződésszerűségének megállapítása szempontjából irányadó időpont az áruk leszállításának időpontja. Ez azokra az árukra is vonatkozik, amelyek egyszeri szolgáltatáson keresztül nyújtott digitális tartalmat vagy digitális szolgáltatást foglalnak magukban, vagy azzal vannak összekapcsolva. Ugyanakkor, ha az áruba beépített vagy azokkal összekapcsolt digitális tartalmat vagy digitális szolgáltatást egy meghatározott időszakon keresztül folyamatosan kell biztosítani, az adott digitálistartalom- vagy digitálisszolgáltatás-elem szerződésszerűségének megállapítása szempontjából nem egy adott időpont, hanem egy adott időtartam irányadó, amely a szállítás időpontjában veszi kezdetét. [1] Jogbiztonsági okokból ez az időtartam meg kell, hogy egyezzen azzal az időtartammal, amíg az eladó a hibás teljesítésért felel.

(38) Ez az irányelv nem szabályozza a „szállítás” fogalmát, amiről a nemzeti jogban kell rendelkezni, különösen a tekintetben, hogy mit kell az eladónak tennie áruszállítási kötelezettségének teljesítéséhez. Ezenkívül az ebben az irányelvben a szállítás időpontjára tett hivatkozások nem érintik a kárveszély átszállásáról a 2011/83/EU irányelvben megállapított, és a tagállamok jogába megfelelően átültetett szabályokat.

(39) A digitális elemeket tartalmazó áru akkor tekinthető a fogyasztó számára leszállítottnak, ha az áru fizikai része leszállításra került, és a digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás egyszeri szolgáltatása is megtörtént, illetve a digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás egy meghatározott időszakon keresztül történő folyamatos szolgáltatása megkezdődött. [2] Ez annyit jelent, hogy az eladónak oly módon kell a fogyasztó rendelkezésére bocsátania a digitális tartalmat vagy digitális szolgáltatást, illetve számára oly módon kell azt hozzáférhetővé tennie, hogy a digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás - illetve az ezek letöltésére vagy ezekhez való hozzáférés biztosítására alkalmas eszköz - elérje a fogyasztó érdekkörét, és semmilyen további intézkedésre ne legyen szükség az eladó részéről ahhoz, hogy a fogyasztó a szerződéssel összhangban használhassa a digitális tartalmat vagy digitális szolgáltatást, például egy hivatkozás vagy letöltési opció biztosításával. Ezért a szerződésszerűség megállapítása szempontjából az az időpont irányadó, amikor a digitális tartalmat szolgáltatták vagy a digitális szolgáltatást nyújtották, ha az áru fizikai részét hamarabb leszállították. Ebből adódóan biztosítani lehet, hogy egységes kezdőpontja legyen a helytállási időnek egyrészt a fizikai rész, másrészt a digitális elem vonatkozásában. Ezenfelül a fogyasztók sok esetben nem tudják észlelni a fizikai rész hibáját a digitális tartalom szolgáltatása vagy a digitális szolgáltatás nyújtása előtt.

1 Helyesbítette: az Európai Unió Hivatalos Lapjának 2019. évi L 305. száma.
2 Helyesbítette: az Európai Unió Hivatalos Lapjának 2019. évi L 305. száma.

(40) Amennyiben az áru megkívánja, hogy azt az eladó helyezze üzembe, a fogyasztó egyes esetekben az üzembe helyezés befejezése előtt nem tudja használni az árut, illetve nem tudja észlelni a hibát. Ennek megfelelően, ha az adásvételi szerződés szerint az árut az eladó helyezi üzembe vagy az az eladó felelőssége alatt történik, az árukat akkor kell a fogyasztó számára leszállítottnak tekinteni, amikor az üzembe helyezés befejeződött.

(41) Az eladók számára a jogbiztonság biztosítása és a határokon átnyúló vásárlások iránti általános fogyasztói bizalom erősítése érdekében meg kell határozni egy időtartamot, amelyen belül a fogyasztó jogorvoslatra jogosult a szerződésszerűség megállapítása szempontjából irányadó időpontban fennálló hibás teljesítések tekintetében. Figyelembe véve, hogy a tagállamok túlnyomó többsége az 1999/44/EK irányelv végrehajtásakor kétéves időtartamról rendelkezett, és a gyakorlatban ezt az időtartamot a piaci szereplők észszerűnek tekintették, ezt az időtartamot fenn kell tartani. Célszerű, hogy ugyanez vonatkozzon a digitális elemeket tartalmazó árukra is. Ugyanakkor, amennyiben a szerződés két éven túli időtartamra írja elő a folyamatos szolgáltatást, a fogyasztónak jogorvoslati jogosultságot kell biztosítani a digitális tartalommal vagy digitális szolgáltatással kapcsolatos hibás teljesítés tekintetében, amennyiben az azon az időtartamon belül következik be vagy válik felismerhetővé, amelyre kiterjedően a szerződés előírja a digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás folyamatos szolgáltatását. Annak biztosítása érdekében, hogy a tagállamok rugalmasan növelhessék a fogyasztóvédelem szintjét a nemzeti jogukban, a tagállamok számára lehetőséget kell adni, hogy az ebben az irányelvben megállapított időtartamnál hosszabb helytállási időtartamról rendelkezzenek az eladók vonatkozásában.

(42) A meglévő nemzeti jogrendszerekkel való koherencia érdekében a tagállamok szabadon dönthetnek, hogy azt írják elő, hogy az eladó felel a meghatározott időtartamon belül felismerhetővé vált hibás teljesítésért - amelyhez esetlegesen elévülési idő is kapcsolódik -, vagy azt, hogy a fogyasztó jogorvoslati lehetőségeire csak elévülési idő vonatkozik. Az előbbi esetben a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az eladó helytállási idejét ne lehessen a fogyasztó jogorvoslati lehetőségeire vonatkozó elévülési idővel megkerülni. Bár éppen ezért nem célszerű, hogy ez az irányelv harmonizálja a nemzeti szinten meghatározott elévülési idők kezdő időpontját, biztosítania kell, hogy az elévülési idők ne tegyék lehetetlenné a fogyasztók számára az olyan hibás teljesítés miatti jogorvoslati jogaik gyakorlását, amelyek azon időtartam alatt válnak felismerhetővé, ameddig az eladó felelősséggel tartozik a hibás teljesítésért. Az utóbbi esetben a tagállamok kizárólag elévülési időt állapíthatnak meg vagy tarthatnak fenn a fogyasztó jogorvoslati lehetőségei tekintetében, és nem kell olyan időtartamot meghatározniuk, amelyen belül a hibás teljesítésnek felismerhetővé kell válnia ahhoz, hogy az eladó felelősséggel tartozzon. Annak biztosítása érdekében, hogy a fogyasztókat ilyen esetekben ugyanolyan védelem illesse meg, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy ha csak elévülési idő alkalmazandó, az is tegye lehetővé a fogyasztó számára az olyan hibás teljesítés miatti jogorvoslati jogok gyakorlását, amelyek legalább az ezen irányelvben helytállási időként meghatározott időtartam alatt válnak felismerhetővé.

(43) Bizonyos szempontokból indokolt lehet a használt áruk eltérő kezelése. Bár a kétéves vagy ennél hosszabb helytállási vagy elévülési idő általában egyaránt megfelel az eladó és a fogyasztó érdekeinek, a használt áruk esetében ez nem minden esetben van így. A tagállamok ezért lehetővé tehetik a felek részére, hogy az ilyen áruk esetében rövidebb helytállási vagy elévülési időről állapodjanak meg. Amennyiben a felek lehetőséget kapnak arra, hogy ezt a kérdést szerződéses megállapodásban rendezzék egymás között, ez egyrészt fokozza a szerződési szabadságot, másrészt biztosítja, hogy a fogyasztó tájékoztatást kapjon mind arról, hogy az áru használt áru, mind pedig a rövidebb helytállási vagy elévülési időről. Az ilyen szerződésben meghatározott idő azonban nem lehet egy évnél rövidebb.

(44) Ez az irányelv nem szabályozza az ebben az irányelvben előírt helytállási idő vagy az elévülési idő felfüggesztésének vagy megszakításának feltételeit. Ezért a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy előírják a helytállási idő vagy az elévülési idő felfüggesztését vagy megszakítását például javítás, csere vagy az eladó és a fogyasztó közötti, békés vitarendezés érdekében folytatott tárgyalások esetén.

(45) Egy éven vagy - ha a tagállamok a kétéves időtartam alkalmazását választották - két éven keresztül a fogyasztónak csak azt kell igazolnia, hogy az áru nem szerződésszerű, anélkül, hogy azt is bizonyítania kellene, hogy a hibás teljesítés már a szerződésszerűség megállapítására irányadó időpontban is fennállt. A fogyasztó követelésének elutasításához az eladónak kell azt bizonyítania, hogy a hibás teljesítés az említett időpontban nem állt fenn. Ezenkívül bizonyos esetekben annak vélelmezése, hogy a hibás teljesítés a szerződésszerűség megállapítására irányadó időpontban már fennállt, összeegyeztethetetlen lehet az áru vagy a hiba jellegével. Az első esetre példa lehet a jellegüknél fogva elhasználódó áruk, köztük a romlandó termékek, például a virágok, vagy az egyszeri használatra szánt áruk. A második esetre példa lehet az olyan hiba, amelyet csakis a fogyasztó vagy nyilvánvaló külső ok idézhetett elő azt követően, hogy az árut a fogyasztónak leszállították. Digitális elemeket tartalmazó áruk esetében, amennyiben a szerződés a digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás folyamatos nyújtását írja elő, a fogyasztótól nem követelhető meg annak bizonyítása, hogy a digitális tartalommal vagy digitális szolgáltatással kapcsolatos hibás teljesítés már a szerződésszerűség megállapítására irányadó időtartam során fennállt. A fogyasztó követelésének elutasításához az eladónak kell azt bizonyítania, hogy a digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás az említett időszakban szerződésszerű volt.

(46) A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy olyan rendelkezéseket tartsanak fenn vagy vezessenek be, amelyek előírják, hogy a fogyasztónak jogai érvényesítése érdekében egy legalább két hónapos határidőn belül értesítenie kell az eladót a hibás teljesítésről, attól az időponttól számítva, amikor a hibás teljesítést észlelte. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy biztosítsák a fogyasztók magasabb szintű védelmét azáltal, hogy nem vezetnek be ilyen kötelezettséget.

(47) A jogbiztonság növelése és a belső piac útjában álló főbb akadályok megszüntetése érdekében ennek az irányelvnek teljeskörűen harmonizálnia kell az árukkal kapcsolatos hibás teljesítés esetén a fogyasztó rendelkezésére álló jogorvoslatokat, valamint e jogorvoslatok érvényesítésének feltételeit. Így különösen hibás teljesítés esetén a fogyasztónak jogában kell, hogy álljon az áru szerződésszerűvé tételét kérni, vagy a vételár arányos csökkentésében részesülni, vagy megszüntetni a szerződést.

(48) Az áru szerződésszerűvé tétele tekintetében a fogyasztónak meg kell adni a javítás és a csere közötti választás lehetőségét. A fogyasztó számára a javítás kérése lehetőségének biztosítása ösztönzi a fenntartható fogyasztást, és növelheti a termékek tartósságát. A fogyasztó azon jogosultságát, hogy választhat a javítás és a csere között, csak abban az esetben kell korlátozni, ha az általa választott megoldás jogilag vagy gyakorlatilag lehetetlen, vagy a rendelkezésre álló másik lehetőséghez képest aránytalanul nagy költséget ró az eladóra. Aránytalan például az áru cseréjét kérni egy kisebb karcolás miatt olyan esetben, ha a csere jelentős költséggel járna, a karcolást viszont könnyen ki lehet javítani.

(49) Az eladó számára lehetővé kell tenni, hogy megtagadja az áru szerződésszerűvé tételét, amennyiben mind a javítás, mind a csere lehetetlen, vagy azok aránytalan költséget rónak az eladóra. Ugyanez érvényes akkor is, ha vagy a javítás, vagy a csere lehetetlen, az alternatív megoldás pedig aránytalan költségeket ró az eladóra. Például ha az áru az eredeti kiszállítási helytől eltérő helyen található, a posta- és szállítási költségek aránytalanok lehetnek az eladó számára.

(50) Amikor a hiba felismerhetővé válik, a fogyasztónak értesítenie kell az eladót annak érdekében, hogy lehetőséget biztosítson számára az áru szerződésszerűvé tételére. Az eladónak ezt észszerű időn belül meg kell tennie. Ennek megfelelően a fogyasztó elvileg nem jogosult azonnal a vételár csökkentésére vagy a szerződés megszüntetésére, hanem észszerű időt kell biztosítania az eladó számára a hibás áru javítására vagy cseréjére. Amennyiben az eladó az említett időtartamon belül nem javította meg vagy nem cserélte ki az árut, a fogyasztót meg kell, hogy illesse az a jog, hogy további várakozás nélkül követelje a vételárcsökkentést és abban részesüljön, vagy a szerződést megszüntesse.

(51) Amennyiben a javítás vagy csere a fogyasztó számára nem orvosolta megfelelően a hibás teljesítést, a fogyasztó számára biztosítani kell a vételárcsökkentéshez vagy a szerződés megszüntetéséhez való jogot. Ez az eset áll fenn különösen akkor, ha az eladó a javítást vagy a cserét nem végezte el, vagy ha a körülményekből nyilvánvaló, hogy az eladó a javítást vagy a cserét nem fogja elvégezni, vagy ha az eladó megtagadta az áru megfelelővé tételét, mivel mind a javítás, mind a csere lehetetlen vagy aránytalan költséget róna rá.

(52) Bizonyos helyzetekben indokolt lehet, hogy a fogyasztó azonnal jogosult legyen a vételár csökkentésére vagy a szerződés megszüntetésére. Ha az eladó intézkedett az áru szerződésszerűvé tételéről, ám ezt követően újra felismerhetővé válik valamilyen hiba, objektíven meg kell állapítani, hogy a fogyasztónak el kell-e fogadnia, hogy az eladó újra megkísérelje az áru szerződésszerűvé tételét, figyelembe véve az eset minden körülményét, mint például az áru típusát és értékét, valamint a hibás teljesítés jellegét és mértékét. Különösen drága vagy összetett áruk esetében indokolt lehet, hogy az eladó újra megkísérelhesse az áru szerződésszerűvé tételét. Azt is figyelembe kell venni, hogy a fogyasztótól elvárható-e, hogy továbbra is bízzon abban, hogy az eladó képes az áru szerződésszerűvé tételére vagy sem, például amiatt, hogy ugyanaz a probléma másodszor is előfordul. Hasonlóképpen, bizonyos helyzetekben a hibás teljesítés olyan súlyos lehet, hogy a fogyasztó már nem tud bízni abban, hogy az eladó képes az áru szerződésszerűvé tételére; például akkor, ha a hibás teljesítés súlyosan akadályozza a fogyasztót az áru rendeltetésszerű használatában, és a fogyasztótól nem várható el, hogy bízzon abban, hogy a javítás vagy csere orvosolni fogja a problémát.

(53) A szerződő felek jogai és kötelezettségei közötti egyensúly fenntartása érdekében a fogyasztó számára csak akkor indokolt biztosítani a szerződés megszüntetésének jogát, ha a hiba nem jelentéktelen.

(54) A tagállamoknak lehetőséget kell kapniuk annak szabályozására, hogy a kötelezett helyett milyen feltételekkel teljesíthet más személy, például hogy az eladónak az áru megjavítására vonatkozó kötelezettségét mely feltételek esetén teljesítheti a fogyasztó vagy harmadik fél az eladó költségére.

(55) Annak érdekében, hogy a fogyasztókat megvédjék a túlságosan hosszú késedelmek kockázatáról, minden javítást vagy cserét észszerű időn belül sikeresen le kell bonyolítani. A javítás vagy csere elvégzésének észszerűnek minősülő ideje a javítás vagy a csere elvégzéséhez szükséges legrövidebb időnek kell, hogy megfeleljen. Ezt az időt objektíven kell meghatározni, figyelembe véve az áru jellegét és összetettségét, a hiba jellegét és súlyosságát, valamint a javítás vagy csere elvégzéséhez szükséges erőfeszítést. A tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy ezen irányelv végrehajtása során a javítás vagy csere elvégzése észszerű idejének fogalmát úgy értelmezhessék, hogy olyan rögzített időtartamokról rendelkeznek, amelyek általában észszerűnek tekinthetők a javításra vagy a cserére, különösen meghatározott termékkategóriák esetében.

(56) Ez az irányelv nem kell, hogy rendelkezzen arról, hogy a kötelezett kötelezettségeit hol kell teljesíteni. Ezért ez az irányelv sem a szállítás helyét nem határozhatja meg, sem azt nem írhatja elő, hogy a javítást vagy cserét hol kell elvégezni; ezeknek a kérdéseknek a szabályozását a nemzeti jogra kell hagyni.

(57) Ha az eladó cserével teszi az árut szerződésszerűvé, a fogyasztó nem kötelezhető arra, hogy fizessen az árunak a cserét megelőző szokásos használatáért. Az áru használata akkor tekintendő szokásosnak, ha összhangban van az áru jellegével és rendeltetésével.

(58) Ahhoz, hogy a fogyasztó a szerződés megszüntetéséhez való jogát ténylegesen érvényesíthesse, olyan esetekben, amikor a fogyasztó több árut vásárolt, de a hibás teljesítés az adott szerződés alapján szállított áruk közül csak néhányat érint, a fogyasztónak biztosítani kell a jogot, hogy a nem szerződésszerű árukkal együtt vásárolt többi áru tekintetében is megszüntesse a szerződést, akkor is, ha e többi áru szerződésszerű, amennyiben a fogyasztótól észszerűen nem várható el, hogy elfogadja azt, hogy csak a szerződésszerű árukat tartsa meg.

(59) Amennyiben a fogyasztó a hibás teljesítés miatt megszünteti a szerződést, ennek az irányelvnek kizárólag a megszüntetéshez való jog legfontosabb hatásait és gyakorlásának főbb módozatait kell előírnia, különösen a felek azon kötelezettségét, hogy vissza kell adniuk, amit kaptak. Az eladót tehát kötelezni kell a fogyasztótól kapott vételár visszatérítésére, a fogyasztót pedig kötelezni kell az áru visszaadására.

(60) Ez az irányelv nem érintheti a tagállamok azon lehetőségét, hogy szabályozzák a megszüntetésnek az ezen irányelvben nem tárgyalt következményeit, például az áruk értékcsökkenésének, megsemmisülésének vagy elvesztésének következményeit. A tagállamok számára azt is lehetővé kell tenni, hogy szabályozzák, hogy a vételárat milyen feltételekkel kell visszatéríteni a fogyasztónak, így például a visszatérítéshez használandó eszközöket vagy a visszatérítés következtében felmerült esetleges költségeket vagy díjakat. A tagállamok számára lehetővé kell tenni például, hogy határidőket állapítsanak meg a vételár visszatérítésére vagy az áruk visszaadására vonatkozóan.

(61) Az eladó károkért való felelősségének elve az adásvételi szerződések egyik alapvető eleme. A fogyasztó számára ezért biztosítani kell bármely olyan hátrányokból eredő kár megtérítéséhez való jogot, amelyeket az eladó ezen irányelv megsértésével okozott, beleértve a hibás teljesítés következtében elszenvedett kár megtérítését is. E kártérítésnek a fogyasztót a lehető legközelebb kell juttatnia ahhoz a helyzethez, amelyben az áruk szerződésszerűsége esetén lett volna. Mivel a kártérítéshez való jog már valamennyi tagállamban biztosított, ez az irányelv nem érintheti a fogyasztóknak az e szabályok megsértéséből eredő kára megtérítésére vonatkozó nemzeti szabályokat. A tagállamok szabadon szabályozhatják a fogyasztó kártérítésre vonatkozó igényét olyan helyzetekben, amelyekben a javítás vagy a csere jelentős kényelmetlenséget okozott vagy késedelmesen történt meg.

(62) Az átláthatóság biztosítása érdekében a szerződéskötést megelőző tájékoztatásra vonatkozó, valamint a kereskedelmi jótállás meglétével és feltételeivel kapcsolatos, a 2011/83/EU irányelvben foglalt követelmények mellett a kereskedelmi jótállásra vonatkozóan elő kell írni bizonyos követelményeket. Emellett a jogbiztonság növelése és a fogyasztók félrevezetésének elkerülése érdekében ennek az irányelvnek elő kell írnia, hogy amennyiben a kapcsolódó reklámokban szereplő kereskedelmi jótállási feltételek a fogyasztókra nézve kedvezőbbek, mint a jótállási nyilatkozatban szereplő feltételek, úgy a kedvezőbb feltételek irányadók. Végezetül ennek az irányelvnek rendelkeznie kell a jótállási nyilatkozat tartalmáról, és arról, hogy milyen módon kell azt a fogyasztók rendelkezésére bocsátani. A jótállási nyilatkozatban például fel kell tüntetni a kereskedelmi jótállás feltételeit annak kikötésével, hogy az áru szerződésszerűségének szavatolására vonatkozó jogszabályi kötelezettséget nem érinti a kereskedelmi jótállás, egyértelművé téve ezáltal, hogy a kereskedelmi jótállás feltételei olyan kötelezettségvállalást keletkeztetnek, amely az áru szerződésszerűségének szavatolására vonatkozó jogszabályi kötelezettségen felül jelentkezik. A tagállamok számára biztosítani kell, hogy szabadon megállapíthassanak szabályokat a kereskedelmi jótállás ezen irányelv által nem szabályozott egyéb vonatkozásai tekintetében - például a kereskedelmi jótálláshoz a jótállásra kötelezetten kívül más kötelezetteket is társítsanak -, amennyiben e szabályok nem fosztják meg a fogyasztókat ez ebben az irányelvben foglalt, teljeskörűen harmonizált, kereskedelmi jótállásról szóló rendelkezésekkel számukra biztosított védelemtől. Bár a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy szabadon határozzanak arról, hogy a kereskedelmi jótállást ingyenesen kell nyújtani, biztosítaniuk kell, hogy az eladó vagy a gyártó bármilyen kötelezettségvállalása, amely az ezen irányelvben meghatározott kereskedelmi jótállásnak minősül, megfeleljen ezen irányelv harmonizált szabályainak. [1]

(63) Figyelembe véve, hogy az eladó az áru bármely olyan hibájáért felelős a fogyasztó felé, amely az eladó vagy egy harmadik fél cselekménye vagy mulasztása miatt következett be, az eladó számára lehetővé kell tenni, hogy jogorvoslattal éljen az értékesítési lánc korábbi szakaszaiban szereplő felelős személlyel szemben. E jogorvoslatnak magában kell foglalnia az olyan hibás teljesítésből eredő jogorvoslatot, mint a frissítés - többek között a biztonsági frissítés - elmulasztása, amely szükséges lett volna a digitális elemeket tartalmazó áru szerződésszerűségének fenntartásához. Ez az irányelv azonban nem érintheti az eladó és az értékesítési láncban szereplő egyéb felek közötti szerződéskötés szabadságát. Az említett jog gyakorlásának részleteiről, különösen arról, hogy az ilyen jogorvoslatot kivel szemben és hogyan lehet gyakorolni, illetve hogy a jogorvoslat kötelező jellegű-e, a tagállamoknak kell rendelkezniük. Ez az irányelv nem szabályozza azt a kérdést, hogy a fogyasztó közvetlenül is érvényesíthet-e igényt az értékesítési lánc korábbi szakaszaiban részt vevő személyekkel szemben, kivéve azokat az eseteket, amikor a gyártó az árukra kereskedelmi jótállást kínál a fogyasztó számára.

(64) Azon személyeknek vagy szervezeteknek, amelyek a nemzeti jog értelmében úgy tekinthetők, hogy jogos érdekük fűződik a fogyasztók szerződéses jogainak védelméhez, jogosultaknak kell lenniük arra, hogy eljárást kezdeményezhessenek olyan bíróság vagy közigazgatási hatóság előtt, amely hatáskörrel rendelkezik a panaszok elbírálására vagy megfelelő jogi eljárások kezdeményezésére.

(65) Az ebben az irányelvben foglaltak nem sérthetik a nemzetközi magánjogi szabályok, különösen az 593/2008/EK rendelet és az 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet [2] alkalmazását.

---

1 Helyesbítette: az Európai Unió Hivatalos Lapjának 2019. évi L 305. száma.

2 Az Európai Parlament és a Tanács 1215/2012/EU rendelete (2012. december 12.) a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról (HL L 351., 2012.12.20., 1. o.).

(66) Az 1999/44/EK irányelvet hatályon kívül kell helyezni. A hatályon kívül helyezés időpontját össze kell hangolni ezen irányelv átültetésének határidejével. Annak biztosítása érdekében, hogy az átültetés határidejét követően megkötött szerződésekre egységesen alkalmazzák azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a tagállamok ennek az irányelvnek megfeleljenek, ez az irányelv nem alkalmazandó az átültetés határidejét megelőzően megkötött szerződésekre.

(67) Az ezen irányelv végrehajtása terén folytatott, határokon átnyúló együttműködés elősegítése érdekében módosítani kell az (EU) 2017/2394 európai parlamenti és tanácsi rendelet [1] mellékletét, hogy az kiegészüljön egy erre az irányelvre utaló hivatkozással.

(68) A fogyasztók ezen irányelvben megállapított kollektív érdekei védelmének biztosítása érdekében módosítani kell a 2009/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv [2] I. mellékletét, hogy az kiegészüljön egy erre az irányelvre utaló hivatkozással.

(69) A tagállamoknak és a Bizottságnak a magyarázó dokumentumokról szóló, 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozatával [3] összhangban a tagállamok vállalták, hogy az átültető intézkedéseikről szóló értesítéshez indokolt esetben egy vagy több olyan dokumentumot mellékelnek, amely megmagyarázza az irányelv elemei és az azt átültető nemzeti jogi eszközök megfelelő részei közötti kapcsolatot. Ezen irányelv tekintetében a jogalkotó úgy ítéli meg, hogy ilyen dokumentumok átadása indokolt.

(70) Mivel ennek az irányelvnek a célját - nevezetesen azt, hogy az áruk Unión belüli, határokon átnyúló adásvételét gátló szerződési jogi akadályok következetes megszüntetésével hozzájáruljon a belső piac működéséhez - a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, mivel az egyes tagállamok külön-külön nincsenek abban a helyzetben, hogy leküzdjék a jogi keret széttagoltságát azáltal, hogy biztosítják jogszabályaik koherenciáját a többi tagállam jogszabályaival, az Unió szintjén e cél jobban megvalósítható azáltal, hogy a teljes harmonizáció révén megszüntetik a szerződési joggal kapcsolatos legfőbb akadályokat, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket.

(71) Helyénvaló, hogy a Bizottság a hatálybalépést követően öt évvel felülvizsgálja ezen irányelv alkalmazását, ideértve különösen a jogorvoslatokra és a bizonyítási teherre vonatkozó rendelkezéseket - a használt áruk és a nyilvános árveréseken eladott áruk tekintetében is -, valamint a tartósságra vonatkozó gyártói kereskedelmi jótállásra vonatkozó rendelkezéseket. A Bizottságnak értékelnie kell azt is, hogy ezen irányelv és az (EU) 2019/770 irányelv alkalmazása a digitális tartalom szolgáltatása vagy digitális szolgáltatások nyújtása és a digitális elemeket tartalmazó áruk adásvétele tekintetében következetes és egységes jogi keretet biztosít-e.

(72) Ez az irányelv tiszteletben tartja az alapvető jogokat és szabadságokat, és betartja különösen az Európai Unió Alapjogi Chartája, többek között annak 16., 38. és 47. cikke által elismert elveket,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

---

1 Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2017/2394 rendelete (2017. december 12.) a fogyasztóvédelmi jogszabályok végrehajtásáért felelős nemzeti hatóságok közötti együttműködésről és a 2006/2004/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 345., 2017.12.27., 1. o.).

2 Az Európai Parlament és a Tanács 2009/22/EK irányelve (2009. április 23.) a fogyasztói érdekek védelme érdekében a jogsértés megszüntetésére irányuló eljárásokról (HL L 110., 2009.5.1., 30. o.).

3 HL C 369., 2011.12.17., 14. o.

1. cikk

Tárgy és cél

Ezen irányelv célja, hogy hozzájáruljon a belső piac megfelelő működéséhez és ezzel egyidejűleg magas színvonalú fogyasztóvédelmet biztosítson azáltal, hogy közös szabályokat határoz meg az eladók és fogyasztók által kötött adásvételi szerződésekkel kapcsolatos bizonyos követelményekre vonatkozóan, és ennek keretében meghatározza különösen az áruk szerződésszerűségére, a hibás teljesítés esetén érvényesíthető jogorvoslatokra és e jogorvoslatok érvényesítésének feltételeire, valamint a kereskedelmi jótállásra alkalmazandó szabályokat.

2. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

1. „adásvételi szerződés”: bármely olyan szerződés, amelynek értelmében az eladó átruházza vagy vállalja, hogy átruházza a fogyasztóra valamely áru tulajdonjogát, a fogyasztó pedig megfizeti vagy vállalja, hogy megfizeti annak vételárát;

2. „fogyasztó”: bármely természetes személy, aki az ezen irányelv hatálya alá tartozó szerződések vonatkozásában olyan célból jár el, amely kívül esik kereskedelmi, üzleti, kézműipari vagy szakmai tevékenysége körén;

3. „eladó”: bármely természetes személy vagy - akár magántulajdonban, akár köztulajdonban álló - jogi személy, aki vagy amely az ezen irányelv hatálya alá tartozó szerződések vonatkozásában kereskedelmi, üzleti, kézműipari vagy szakmai tevékenységével összefüggő célok érdekében jár el, ideértve bármely olyan személyt is, aki vagy amely az említett természetes vagy jogi személy nevében vagy javára jár el;

4. „gyártó”: az áruk gyártója, az árut az Unió területére behozó importőr, valamint bármely olyan személy, aki vagy amely az árun nevének, védjegyének vagy egyéb megkülönböztető jelzésének feltüntetésével önmagát gyártóként tünteti fel;

5. „áru”:

a) bármely ingóság; ezen irányelv értelmében árunak minősül a víz, a gáz és a villamos energia is, amennyiben korlátozott térfogatban vagy meghatározott mennyiségben kínálják értékesítésre;

b) bármely ingóság, amely digitális tartalmat vagy digitális szolgáltatást foglal magában vagy azzal össze van kapcsolva, olyan módon, hogy az érintett digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás hiányában az áru nem tudná betölteni funkcióit (a továbbiakban: a digitális elemeket tartalmazó áruk); [1]

6. „digitális tartalom”: digitális formában előállított és szolgáltatott adat;

7. „digitális szolgáltatás”:

a) olyan szolgáltatás, amely lehetővé teszi a fogyasztó számára, hogy digitális adatokat hozzon létre, kezeljen, tároljon vagy azokhoz hozzáférjen; vagy

b) olyan szolgáltatás, amely lehetővé teszi a fogyasztó és a szolgáltatás más igénybe vevői által feltöltött vagy létrehozott digitális adatok megosztását, illetve az azokkal való egyéb interakciót;

8. „kompatibilitás”: az áru azon képessége, hogy együtt tudjon működni olyan hardverrel vagy szoftverrel, amellyel az azonos típusú árukat általában együtt használják, anélkül, hogy ehhez az árut, a hardvert vagy a szoftvert át kellene alakítani;

1 Helyesbítette: az Európai Unió Hivatalos Lapjának 2019. évi L 305. száma.

9. „funkcionalitás”: az áru azon képessége, hogy a céljának megfelelő funkciókat betöltse;

10. „interoperabilitás”: az áru azon képessége, hogy együtt tudjon működni olyan hardverrel vagy szoftverrel, amely eltér attól, amellyel az azonos típusú árukat általában együtt használják;

11. „tartós adathordozó”: bármely olyan eszköz, amely lehetővé teszi a fogyasztó vagy az eladó számára a személyesen neki címzett adatoknak a jövőben is hozzáférhető módon és az adat céljának megfelelő ideig történő tárolását, valamint a tárolt adatok változatlan formában történő megjelenítését;

12. „kereskedelmi jótállás”: az eladó vagy a gyártó (a továbbiakban: a jótállásra kötelezett) bármely olyan kötelezettségvállalása a fogyasztóval szemben az eladónak a szerződésszerűség szavatolására vonatkozó jogszabályi kötelezettsége teljesítésén túlmenően, amely alapján a jótállási nyilatkozatban vagy a vonatkozó, a szerződéskötés időpontjában vagy azt megelőzően elérhető reklámban feltüntetett tulajdonságoknak vagy a szerződésszerűséghez nem kapcsolódó bármely egyéb követelménynek nem megfelelő áru vételárát visszatéríti, vagy az ilyen árut kicseréli vagy kijavítja, illetve az áruhoz kapcsolódó szolgáltatást nyújt;

13. „tartósság”: egy termék azon képessége, hogy megőrizze a megkövetelt funkcióit és teljesítményét szokásos használat mellett;

14. „ingyenesen”: az áru szerződésszerűvé tétele érdekében felmerült szükséges költségek - különösen a postaköltség, a szállítási költség, a munkaerőköltség vagy az anyagköltség - megfizetése nélkül; [1]

15. „nyilvános árverés” olyan értékesítési módszer, amelynek során az eladó az árukat vagy a szolgáltatásokat az árverésvezető által lefolytatott átlátható, versenyszerű licitálás keretében kínálja a fogyasztóknak, akik személyesen megjelennek vagy lehetőséget kapnak arra, hogy személyesen megjelenjenek az árverésen, és amelyen a sikeres licitáló köteles megvenni az árut vagy a szolgáltatást.

3. cikk

Hatály

(1) Ez az irányelv a fogyasztó és eladó közötti adásvételi szerződésekre alkalmazandó.

(2) A fogyasztó és az eladó közötti, a későbbiekben előállítandó vagy gyártandó áru átruházására vonatkozó szerződéseket ezen irányelv alkalmazásában szintén adásvételi szerződésnek kell tekinteni.

(3) Ez az irányelv nem alkalmazandó a digitális tartalom szolgáltatására vagy digitális szolgáltatás nyújtására irányuló szerződésekre. Alkalmazandó azonban az olyan digitális tartalomra vagy digitális szolgáltatásra, amelyet a 2. cikk 5. pontjának *b)* alpontja szerinti áru foglal magában vagy amely ilyen áruval van összekapcsolva, és amelyet az adásvételi szerződés értelmében az áruval együtt szolgáltatnak, függetlenül attól, hogy az említett digitális tartalmat vagy digitális szolgáltatást az eladó vagy egy harmadik fél szolgáltatja. Ha kétség merül fel azzal kapcsolatban, hogy a beépített vagy összekapcsolt digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás részét képezi-e az adásvételi szerződésnek, akkor vélelmezni kell, hogy az adásvételi szerződés a digitális tartalomra vagy digitális szolgáltatásra is kiterjed.

(4) Ez az irányelv nem alkalmazandó a következőkre:

a) bármely olyan fizikai adathordozó, amely kizárólag digitális tartalom hordozására szolgál; vagy

b) a végrehajtás vagy más jogi felhatalmazás alapján értékesített áruk.

(5) A tagállamok kizárhatják ezen irányelv hatálya alól az alábbiak adásvételére irányuló szerződéseket:

a) nyilvános árverésen értékesített használt áruk; és

1 Helyesbítette: az Európai Unió Hivatalos Lapjának 2019. évi L 305. száma.

b) élőállatok.

Az *a)* pontban említett esetben a fogyasztók számára könnyen elérhető, egyértelmű és átfogó tájékoztatást kell biztosítani arról, hogy az ezen irányelvből eredő jogok nem érvényesülnek.

(6) Ez az irányelv nem érinti a tagállamok arra vonatkozó lehetőségét, hogy az általános szerződési jogi szabályokat, például a szerződések létrejöttére, érvényességére, semmisségére vagy joghatásaira, köztük a szerződés megszüntetésének következményeire vonatkozó szabályokat maguk határozzák meg annyiban, amennyiben azokat ez az irányelv nem szabályozza, illetve hogy a kártérítéshez való jogot maguk szabályozzák.

(7) Ez az irányelv nem érinti a tagállamok arra vonatkozó lehetőségét, hogy lehetővé tegyék a fogyasztók számára, hogy kiválasszák azt a jogorvoslati lehetőséget, amellyel élni kívánnak, ha a hibás teljesítés a szállítástól számított rövid időn - legfeljebb 30 napon - belül válik felismerhetővé. Ez az irányelv nem érinti továbbá azokat a nem kifejezetten a fogyasztói szerződésekre vonatkozó nemzeti szabályokat, amelyek bizonyos típusú, az adásvételi szerződés megkötésekor nem felismerhető hibák tekintetében rendelkeznek különös jogorvoslati lehetőségekről.

4. cikk

A harmonizáció szintje

Ha ez az irányelv másként nem rendelkezik, a tagállamok nem tarthatnak fenn és nem vezethetnek be nemzeti jogukba az ebben az irányelvben megállapított rendelkezésektől eltérő - ideértve az eltérő szintű fogyasztóvédelmet biztosító szigorúbb vagy kevésbé szigorú - rendelkezéseket.

5. cikk

Az áruk szerződésszerűsége

Az eladó köteles olyan árut szállítani a fogyasztónak, amely adott esetben megfelel a 6., a 7. és a 8. cikkben meghatározott követelményeknek, a 9. cikk sérelme nélkül.

6. cikk

A szerződésszerűség szubjektív követelményei

Az áru különösen akkor felel meg az adásvételi szerződésnek, ha adott esetben:

a) megfelel az adásvételi szerződésben foglalt leírásnak, az adásvételi szerződésben előírt típusú, mennyiségű és minőségű, valamint rendelkezik az adásvételi szerződésben előírt funkcionalitással, kompatibilitással, interoperabilitással és egyéb, az adásvételi szerződés szerinti jellemzőkkel;

b) alkalmas a fogyasztó által meghatározott bármely adott célra, amelyet a fogyasztó legkésőbb az adásvételi szerződés megkötésekor az eladó tudomására hozott, és amelyet az eladó elfogadott;

c) az adásvételi szerződésben előírt minden tartozékkal és utasítással - többek között az üzembe helyezésre vonatkozó utasításokkal - együtt szállítják; és

d) ahhoz az adásvételi szerződésben meghatározott frissítéseket szolgáltatják.

7. cikk

A szerződésszerűség objektív követelményei

(1) A szerződésszerűség szubjektív követelményeinek teljesítése mellett az árunak meg kell felelnie az alábbi követelményeknek is:

a) alkalmasnak kell lennie azokra a célokra, amelyekre az azonos típusú árukat szokásosan használják, figyelembe véve adott esetben a hatályos uniós és tagállami jogot és műszaki szabványokat, illetve ilyen műszaki szabványok hiányában az alkalmazandó ágazatspecifikus magatartási kódexeket;

b) adott esetben olyan minőségűnek kell lennie, mint amilyen minőségű az a minta vagy modell, amelyet az eladó a szerződés megkötése előtt bocsátott a fogyasztó rendelkezésére, és meg kell felelnie az említett minta vagy modell leírásának;

c) adott esetben olyan tartozékokkal, többek között csomagolással, üzembe helyezési utasításokkal vagy egyéb utasításokkal együtt kell szállítani, amelyek átadását a fogyasztó észszerűen elvárhatja; valamint

d) [1] az azonos típusú áruk esetében szokásos és a fogyasztó által észszerűen elvárható mennyiséggel, minőséggel és egyéb jellemzőkkel kell rendelkeznie, többek között a tartósság, a javíthatóság, a funkcionalitás, a kompatibilitás és a biztonság tekintetében, figyelembe véve az áru jellegét és az eladó vagy az értékesítési lánc korábbi szakaszaiban szereplő más személy - többek között a gyártó - által vagy nevében, különösen reklámban vagy a címkén tett bármely nyilvános kijelentést.

(2) Az eladót nem kötik az (1) bekezdés *d)* pontjában említett nyilvános kijelentések, ha bizonyítja, hogy:

a) a szóban forgó nyilvános kijelentésről nem tudott, és arról észszerűen eljárva nem is tudhatott;

b) a szerződéskötés időpontjáig a nyilvános kijelentést - a korábbi kijelentés megtételének módjával azonos vagy hasonló módon - helyesbítették; vagy

c) az áru megvételére vonatkozó elhatározást a nyilvános kijelentés nem befolyásolhatta.

(3) Digitális elemeket tartalmazó áruk esetében az eladónak biztosítania kell, hogy a fogyasztó értesítést kapjon az olyan - például biztonsági - frissítésekről, amelyek az említett áruk szerződésszerűségének fenntartásához szükségesek, valamint hogy megkapja ezeket az alábbi időszakon keresztül:

a) az áru és a digitális elemek típusa és célja alapján, valamint figyelembe véve a körülményeket és a szerződés jellegét, a fogyasztó által észszerűen elvárható időszakon keresztül, amennyiben az adásvételi szerződés a digitális tartalom vagy a digitális szolgáltatás egyszeri szolgáltatásáról rendelkezik; vagy

b) a 10. cikk (2) bekezdésében vagy adott esetben (5) bekezdésében megjelölt időszakon keresztül, ha az adásvételi szerződés a digitális tartalom vagy a digitális szolgáltatás tekintetében meghatározott időszakon keresztül történő folyamatos szolgáltatásáról rendelkezik. [2]

(4) Amennyiben a fogyasztó nem telepíti észszerű határidőn belül a (3) bekezdésnek megfelelően rendelkezésre bocsátott frissítéseket, az eladó nem felel a hibás teljesítésért, amely kizárólag a vonatkozó frissítés hiányából fakad, feltéve, hogy:

a) az eladó tájékoztatta a fogyasztót a frissítés elérhetőségéről és a telepítés fogyasztó általi elmulasztásának következményeiről; valamint

b) a frissítés telepítésének fogyasztó általi elmulasztása vagy a frissítés fogyasztó általi helytelen telepítése nem a fogyasztó számára biztosított telepítési útmutató hiányosságának tudható be.

---

1 Megállapította: az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1799 irányelve 16. cikk 1. (HL L 2024.7.10.). Hatályos: 2024. VII. 30-tól. Nem alkalmazandó a 2026. július 31. előtt kötött adásvételi szerződésekre.

2 Helyesbítette: az Európai Unió Hivatalos Lapjának 2019. évi L 305. száma.

(5) Az (1) vagy a (3) bekezdés alapján nem állapítható meg hibás teljesítés abban az esetben, ha a szerződés megkötésekor a fogyasztó külön tájékoztatást kapott arról, hogy az áru valamely konkrét tulajdonsága eltér az (1) vagy a (3) bekezdésben meghatározott, a szerződésszerűségre vonatkozó objektív követelményektől, és a fogyasztó az adásvételi szerződés megkötésekor ezt az eltérést külön, kifejezetten elfogadta.

8. cikk

Az áru helytelen üzembe helyezése

Az áru szakszerűtlen üzembe helyezéséből fakadó hibás teljesítés az áru hibás teljesítésének minősül, amennyiben:

a) az üzembe helyezés az adásvételi szerződés részét képezi és azt az eladó végezte el vagy az eladó felelőssége mellett végezték el; vagy

b) az üzembe helyezést a fogyasztónak kellett elvégeznie, a fogyasztó is végezte el, és a szakszerűtlen üzembe helyezés az eladó által - illetve, digitális elemeket tartalmazó áruk esetében a digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás eladója vagy szolgáltatója által - rendelkezésre bocsátott üzembe helyezési utasítások hiányosságainak következménye.

9. cikk

Harmadik személyek jogai

Amennyiben valamely harmadik személyek bármely jogának - különösen szellemi tulajdonhoz fűződő jogának - megsértéséből eredő korlátozás megakadályozza vagy korlátozza az áruknak a 6. és a 7. cikkel összhangban történő használatát, a tagállamok biztosítják, hogy a fogyasztó jogosult legyen a hibás teljesítésből fakadó, 13. cikk szerinti jogorvoslati lehetőségekre, kivéve, ha a nemzeti jog az említett jogsértés esetén a szerződés érvénytelenségéről vagy felbontásáról rendelkezik.

10. cikk

Az eladó felelőssége

(1) Az eladó felelős a fogyasztóval szemben minden olyan hibáért, amely az áru leszállításának időpontjában fennáll, és amely az ettől az időponttól számított két éven belül felismerhetővé válik. A 7. cikk (3) bekezdésének sérelme nélkül ez a bekezdés a digitális elemeket tartalmazó árukra is alkalmazandó.

(2) Digitális elemeket tartalmazó áruk esetében, amennyiben az adásvételi szerződés a digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás egy meghatározott időszakon keresztül történő folyamatos szolgáltatását írja elő, az eladó felelősséggel tartozik továbbá a digitális tartalommal vagy digitális szolgáltatással kapcsolatos hibás teljesítésért is, amennyiben az a digitális elemeket tartalmazó áru szállításának időpontjától számított két éven belül következik be vagy válik felismerhetővé. Amennyiben a szerződés két évnél hosszabb időtartamon keresztül történő folyamatos szolgáltatásról rendelkezik, az eladó felelős a digitális tartalommal vagy digitális szolgáltatással kapcsolatos hibákért, amelyek azon az időtartamon belül következnek be vagy válnak felismerhetővé, amelyre kiterjedően az adásvételi szerződés előírja a digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás folyamatos szolgáltatását. [1]

1 Helyesbítette: az Európai Unió Hivatalos Lapjának 2019. évi L 305. száma.

(2a)[1] Amennyiben a 13. cikk (2) bekezdésével összhangban a javításra az áru szerződésszerűvé tételét szolgáló jogorvoslatként kerül sor, a helytállási idő egyszer tizenkét hónappal meghosszabbodik.

(3)[2] A tagállamok az (1), a (2) és a (2a) bekezdésben említetteknél hosszabb határidőket is fenntarthatnak vagy bevezethetnek.

(4) Amennyiben a nemzeti jog a 13. cikk szerinti jogorvoslatok érvényesítésére elévülési időt is meghatároz, a tagállamok biztosítják, hogy a fogyasztó jogosult legyen az említett elévülési időn belül a 13. cikk szerinti jogorvoslatra minden olyan hibás teljesítés miatt, amelyért az eladó e cikk (1) és (2) bekezdése alapján felelősséggel tartozik, és amely az említett bekezdésekben meghatározott időn belül válik felismerhetővé.

(5) E cikk (1) és (2) bekezdésétől eltérve, a tagállamok a 13. cikkben meghatározott jogorvoslatok tekintetében fenntarthatnak vagy bevezethetnek kizárólag elévülési időt. A tagállamok biztosítják, hogy a fogyasztó jogosult legyen az ilyen elévülési időn belül a 13. cikk szerinti jogorvoslatra minden olyan hibás teljesítés miatt, amelyért az eladó e cikk (1) és (2) bekezdése alapján felelősséggel tartozik, és amely az említett bekezdésekben meghatározott időn belül válik felismerhetővé.

(5a)[3] Azok a tagállamok, amelyek a (3) vagy az (5) bekezdéssel összhangban nem írnak elő konkrét határidőket az eladó felelősségére vonatkozóan, vagy csak a jogorvoslatokra vonatkozó elévülési időt írnak elő, eltérhetnek a (2a) bekezdéstől, feltéve, hogy biztosítják, hogy javítás esetén az eladóra vonatkozó helytállási idő vagy a jogorvoslatokra vonatkozó elévülési idő legalább három év legyen.

(6) A tagállamok előírhatják, hogy használt áruk esetén az eladó és a fogyasztó olyan szerződéses feltételekről vagy megállapodásokról állapodhat meg, amelyek az (1), a (2) és az (5) bekezdésben említetteknél rövidebb helytállási időszakot, illetve elévülési időt írnak elő, feltéve, hogy ezen időszakok egy évnél nem rövidebbek.

11. cikk

Bizonyítási teher

(1) Minden olyan hibáról, amely az áru leszállításának időpontjától számított egy éven belül válik felismerhetővé, vélelmezni kell, hogy már az áru leszállításának időpontjában fennállt, kivéve, ha bizonyítják ennek ellenkezőjét, vagy ha ez a vélelem összeegyeztethetetlen az áru természetével vagy a hiba jellegével. Ez a bekezdés a digitális elemeket tartalmazó árukra is alkalmazandó.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott egyéves időtartam helyett a tagállamok az áru leszállításának időpontjától számított kétéves időtartamot is fenntarthatnak vagy bevezethetnek.

(3) Digitális elemeket tartalmazó áruk esetében, amennyiben az adásvételi szerződés a digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás egy meghatározott időszakon keresztül történő folyamatos szolgáltatásáról rendelkezik, az eladóra hárul a bizonyítási teher azzal kapcsolatban, hogy a digitális tartalom vagy digitális szolgáltatás szerződésszerű volt-e a 10. cikk (2) bekezdésében említett időtartam során, a teljesítés olyan hibájával kapcsolatban, amely az ugyanazon cikkben említett időtartam során válik felismerhetővé.[4]

---

1 Beiktatta: az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1799 irányelve 16. cikk 2. a) (HL L 2024.7.10.). Hatályos: 2024. VII. 30-tól. Nem alkalmazandó a 2026. július 31. előtt kötött adásvételi szerződésekre.

2 Megállapította: az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1799 irányelve 16. cikk 2. b) (HL L 2024.7.10.). Hatályos: 2024. VII. 30-tól. Nem alkalmazandó a 2026. július 31. előtt kötött adásvételi szerződésekre.

3 Beiktatta: az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1799 irányelve 16. cikk 2. c) (HL L 2024.7.10.). Hatályos: 2024. VII. 30-tól. Nem alkalmazandó a 2026. július 31. előtt kötött adásvételi szerződésekre.

4 Helyesbítette: az Európai Unió Hivatalos Lapjának 2019. évi L 305. száma.

12. cikk

Értesítési kötelezettség

A tagállamok fenntarthatnak vagy bevezethetnek olyan rendelkezéseket, amelyek előírják, hogy a fogyasztói jogok érvényesítése érdekében a fogyasztónak a hibás teljesítés általa való észlelésének időpontjától számított legalább 2 hónapon belül tájékoztatnia kell az eladót a hibás teljesítésről.

13. cikk

Hibás teljesítés esetén rendelkezésre álló jogorvoslatok

(1) Hibás teljesítés esetén a fogyasztónak jogában áll az e cikkben meghatározott feltételek mellett az áru szerződésszerűvé tételét kérni, a vételár arányos csökkentésében részesülni, vagy megszüntetni a szerződést.

(2) Az áru szerződésszerűvé tétele érdekében a fogyasztó választhat a javítás és a csere között, kivéve, ha az általa választott jogorvoslat lehetetlen vagy a másik jogorvoslattal összehasonlítva aránytalan költséget ró az eladóra, figyelembe véve valamennyi körülményt, többek között az alábbiakat:

a) azt az értéket, amelyet az áru akkor képviselne, ha nem állna fenn a teljesítés hibája;

b) a hiba jelentőségét; valamint

c) azt, hogy az alternatív jogorvoslat a fogyasztónak okozott jelentős kényelmetlenség nélkül végrehajtható-e.

(2a)[1] Az eladónak, mielőtt biztosítaná az áru szerződésszerűvé tételét szolgáló jogorvoslatot, tájékoztatnia kell a fogyasztót a javítás és a csere közötti választási jogáról, valamint a helytállási időnek a 10. cikk (2a) bekezdésében előírt lehetséges meghosszabbodásáról.

(3) Az eladó megtagadhatja az áru szerződésszerűvé tételét, amennyiben a javítás, illetve a csere lehetetlen vagy aránytalan költséget róna az eladóra, figyelembe véve valamennyi körülményt, többek között a (2) bekezdés *a)* és *b)* pontjában említett körülményeket.

(4) A fogyasztó az alábbi esetek bármelyikében jogosult a vételár 15. cikkben foglaltak szerinti arányos csökkentésében részesülni vagy az adásvételi szerződést a 16. cikkben foglaltak szerint megszüntetni:

a) az eladó nem hajtotta végre a javítást vagy cserét, vagy adott esetben nem a 14. cikk (2) és (3) bekezdésével összhangban hajtotta végre a javítást vagy cserét, vagy az eladó megtagadta az árunak az e cikk (3) bekezdése szerinti szerződésszerűvé tételét;

b) ismét teljesítési hiba merült fel, annak ellenére, hogy az eladó megkísérelte az áruk szerződésszerűvé tételét;

c) a teljesítés hibája olyan súlyos jellegű, hogy azonnali árcsökkentést vagy az adásvételi szerződés azonnali megszüntetését teszi indokolttá; vagy

d) az eladó kijelentette, vagy a körülményekből egyértelmű, hogy az eladó észszerű határidőn belül vagy a fogyasztónak jelentős kényelmetlenség okozása nélkül nem fogja az árut a szerződésszerűvé tenni.

(5) A fogyasztó nem jogosult a szerződés megszüntetésére, amennyiben a teljesítési hiba jelentéktelen. Annak bizonyítása, hogy a hiba jelentéktelen, az eladót terheli.

---

1 Beiktatta: az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1799 irányelve 16. cikk 3. (HL L 2024.7.10.). Hatályos: 2024. VII. 30-tól. Nem alkalmazandó a 2026. július 31. előtt kötött adásvételi szerződésekre.

(6) A fogyasztó jogosult a vételár bármely még fennmaradó részét részben vagy egészben visszatartani, amíg az eladó eleget nem tesz ezen irányelv szerinti kötelezettségeinek. A tagállamok meghatározhatják azokat a feltételeket és szabályokat, amelyek szerint a fogyasztó gyakorolhatja a vételár visszatartásának jogát.

(7) A tagállamok szabályozhatják, hogy a fogyasztónak a hibás teljesítéshez való hozzájárulása érinti-e, és milyen mértékben érinti a fogyasztó rendelkezésére álló jogorvoslatokat.

14. cikk

Az áru javítása vagy cseréje

(1) [1] A javítást vagy cserét a következők szerint kell elvégezni:

a) díjmentesen;

b) észszerű időn belül attól az időponttól számítva, amikor a fogyasztó tájékoztatta az eladót a teljesítés hibájáról;

c) a fogyasztónak jelentős kényelmetlenség okozása nélkül, figyelembe véve az áru jellegét és azt, hogy a fogyasztónak milyen célból volt szüksége az árura.

Az adott árukategória sajátosságaitól függően - különös tekintettel arra, ha a fogyasztónak állandó jelleggel szüksége van az árura - az eladó a javítás idejére díjmentesen csereárut - ideértve a felújított árut is - kölcsönözhet a fogyasztónak.

Az eladó a fogyasztó kifejezett kérésére felújított áruval is teljesítheti az áru kicserélésére vonatkozó kötelezettségét.

(2) Ha a hiba orvoslására az áru javítása vagy cseréje útján kerül sor, akkor a fogyasztónak az árut az eladó rendelkezésére kell bocsátania. Az eladónak a saját költségére kell biztosítania a kicserélt áru visszavételét.

(3) Ha a javítás vagy a csere olyan áru eltávolítását teszi szükségessé, amelyet az áru jellegének és céljának megfelelően helyeztek üzembe a hiba felismerhetővé válása előtt, vagy abban az esetben, ha az ilyen árut ki kell cserélni, akkor a javításra vagy cserére vonatkozó kötelezettség magában foglalja a nem megfelelő áru eltávolítását és a csereként szállított vagy kijavított áru üzembe helyezését, vagy ezen eltávolítás vagy üzembe helyezés költségeinek viselését.

(4) A fogyasztó nem köteles fizetni a kicserélt árunak a cserét megelőző időszakban történő szokásos használatáért.

15. cikk

Árcsökkentés

Az árcsökkentésnek arányosnak kell lennie azzal az értékkülönbözettel, amely a fogyasztó által kapott, illetve azon áru értéke között áll fenn, amelyet a fogyasztónak szerződésszerű teljesítés esetén kapnia kellett volna.

16. cikk

Az adásvételi szerződés megszüntetése

1 Megállapította: az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1799 irányelve 16. cikk 4. (HL L 2024.7.10.). Hatályos: 2024. VII. 30-tól. Nem alkalmazandó a 2026. július 31. előtt kötött adásvételi szerződésekre.

(1) A fogyasztó az adásvételi szerződés megszüntetéséhez való jogát az eladónak címzett, az adásvételi szerződés megszüntetésésre vonatkozó döntését kifejező nyilatkozat útján gyakorolhatja.

(2) Amennyiben a hibás teljesítés csupán az adásvételi szerződés alapján szállított áruk egy részét érinti, és az adásvételi szerződés megszüntetésének a 13. cikk értelmében van jogalapja, a fogyasztó az adásvételi szerződést az említett áruk és az azokkal együtt szerzett bármely egyéb áru vonatkozásában megszüntetheti, amennyiben a fogyasztótól nem várható el észszerűen, hogy elfogadja, hogy csak a szerződésnek megfelelő árukat tartja meg.

(3) Amennyiben a fogyasztó az adásvételi szerződést teljes egészében vagy - a (2) bekezdésnek megfelelően - az adásvételi szerződés alapján szállított áruk egy része vonatkozásában megszünteti, úgy:

a) a fogyasztónak az eladó költségére vissza kell küldenie az eladóhoz az árukat; valamint

b) az eladó köteles visszatéríteni a fogyasztónak az áruért fizetett vételárat, amint az árut vagy a fogyasztó által az áru visszaküldéséről átadott igazolást kézhez vette.

E bekezdés alkalmazásában a tagállamok határozhatják meg a visszaküldés és a visszatérítés szabályait.

17. cikk

Kereskedelmi jótállás

(1) Bármilyen kereskedelmi jótállás kötelező érvényű a jótállásra kötelezettre nézve, a kereskedelmi jótállási nyilatkozatban, valamint a szerződés megkötésekor vagy azt megelőzően rendelkezésre álló, kapcsolódó reklámokban foglalt feltételeknek megfelelően. Az e cikkben foglalt feltételek szerint és az uniós vagy a nemzeti jog bármely más alkalmazandó rendelkezésének sérelme nélkül, ha a gyártó bizonyos áruk tekintetében bizonyos időtartamra a tartósságra vonatkozó kereskedelmi jótállást nyújt a fogyasztónak, a gyártó közvetlenül a fogyasztónak felel a tartósságra vonatkozó kereskedelmi jótállás teljes időtartama alatt az árunak a 14. cikk szerinti javításáért vagy cseréjéért. A gyártó a fogyasztónak a tartósságra vonatkozó kereskedelmi jótállási nyilatkozatban ennél kedvezőbb feltételeket is biztosíthat.

Ha a kereskedelmi jótállási nyilatkozatban foglalt feltételek a fogyasztóra nézve kevésbé kedvezőek, mint a kapcsolódó reklámokban foglaltak, akkor a kereskedelmi jótállás az említett reklámokban foglalt, a kereskedelmi jótállásra vonatkozó feltételeknek megfelelően kötelező, kivéve, ha a szerződés megkötése előtt a kapcsolódó reklámokat az eredeti reklámmal azonos vagy hasonló formában helyesbítették.

(2) A kereskedelmi jótállási nyilatkozatot tartós adathordozón kell a fogyasztó rendelkezésére bocsátani, legkésőbb az áru szállításának időpontjában. A kereskedelmi jótállási nyilatkozatot egyértelmű, jól érthető szövegezéssel kell megfogalmazni. A jótállási nyilatkozatnak az alábbiakat kell tartalmaznia:

a) arra vonatkozó egyértelmű nyilatkozat, hogy az áruk hibás teljesítése esetén a fogyasztót jogszabály alapján a hibás teljesítés eladó általi ingyenes orvoslására vonatkozó jog illeti meg, és ezt a jogot a kereskedelmi jótállás nem érinti; [1]

b) a jótállásra kötelezett neve és címe;

c) a fogyasztó által a kereskedelmi jótállás érvényesítése érdekében követendő eljárás;

d) azon áru megjelölése, amelyekre a kereskedelmi jótállás vonatkozik; valamint

e) a kereskedelmi jótállás feltételei.

(3) Amennyiben a (2) bekezdésben foglalt feltételek nem teljesülnek, az a jótállásra kötelezett szempontjából nem befolyásolja a kereskedelmi jótállás kötelező jellegét.

1 Helyesbítette: az Európai Unió Hivatalos Lapjának 2019. évi L 305. száma.

(4) A tagállamok a kereskedelmi jótállás e cikkben nem szabályozott egyéb kérdéseire vonatkozóan szabályokat állapíthatnak meg, többek között azzal kapcsolatban, hogy a kereskedelmi jótállási nyilatkozatot milyen nyelven vagy nyelveken kell a fogyasztó rendelkezésére bocsátani.

18. cikk

Visszkereseti igény

Ha az eladó bármely olyan hibás teljesítésért felelős a fogyasztó felé, amely az értékesítési lánc korábbi szakaszaiban szereplő más személy cselekménye vagy mulasztása miatt következett be - ideértve a digitális elemeket tartalmazó árukhoz a frissítések biztosítását a 7. cikk (3) bekezdésével összhangban -, akkor az eladó is visszkereseti igénnyel élhet az értékesítési láncon belül felelős személlyel vagy személyekkel szemben. A felelős személyt, akivel szemben az eladó visszkereseti igénnyel élhet, valamint az annak gyakorlása szempontjából releváns intézkedéseket és feltételeket a nemzeti jog határozza meg.

19. cikk

Végrehajtás

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az ezen irányelvnek való megfelelés biztosításához megfelelő és eredményes eszközök álljanak rendelkezésre.

(2) Az (1) bekezdésben említett eszközök többek között olyan rendelkezéseket foglalnak magukban, amelyek lehetővé teszik, hogy a következő, a nemzeti jog által meghatározott egy vagy több szerv a nemzeti jog szerint eljárást kezdeményezhessen bíróság vagy hatáskörrel rendelkező közigazgatási hatóság előtt az ezen irányelvet átültető nemzeti rendelkezések alkalmazásának biztosítása érdekében:

a) állami szervek vagy azok képviselői;

b) fogyasztói szervezetek, amelyeknek jogos érdekük fűződik a fogyasztók védelméhez;

c) jogos érdekből eljáró szakmai szervezetek.

20. cikk

A fogyasztók tájékoztatása

A tagállamok megteszik a megfelelő intézkedéseket annak biztosítására, hogy a fogyasztók ezen irányelv szerinti jogaira, és e jogok érvényesítésének eszközeire vonatkozó tájékoztatás a fogyasztók rendelkezésére álljon.

21. cikk

Kötelező jelleg

(1) Ezen irányelv eltérő rendelkezésének hiányában a fogyasztóra nézve nem kötelező bármely olyan szerződéses megállapodás, amely azelőtt, hogy a fogyasztó értesítené az eladót az áru hibájáról, a fogyasztó hátrányára kizárja az ezen irányelvet átültető nemzeti intézkedések alkalmazását, azoktól eltér vagy azok joghatását módosítja.

(2) Ez az irányelv nem akadályozza az eladót abban, hogy a fogyasztónak olyan szerződési feltételeket ajánljon, amelyek az ebben az irányelvben foglaltnál nagyobb védelmet biztosítanak.

22. cikk

Az (EU) 2017/2394 rendelet és a 2009/22/EK irányelv módosításai

1. Az (EU) 2017/2394 rendelet mellékletének 3. pontja helyébe a következő szöveg lép:

„3. Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/771 irányelve (2019. május 20.) az áruk adásvételére irányuló szerződések egyes vonatkozásairól, az (EU) 2017/2394 rendelet és a 2009/22/EK irányelv módosításáról, valamint az 1999/44/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 136, 2019.5.22., 28. o.).”

2. A 2009/22/EK irányelv I. mellékletének 7. pontja helyébe a következő szöveg lép:

„7. Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/771 irányelve (2019. május 20.) az áruk adásvételére irányuló szerződések egyes vonatkozásairól, az (EU) 2017/2394 rendelet és a 2009/22/EK irányelv módosításáról, valamint az 1999/44/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 136, 2019.5.22., 28. o.).”

23. cikk

Az 1999/44/EK irányelv hatályon kívül helyezése

Az 1999/44/EK irányelv 2022. január 1-ével hatályát veszti.

A hatályon kívül helyezett irányelvre történő hivatkozásokat erre az irányelvre való hivatkozásnak kell tekinteni és a mellékletben szereplő megfelelési táblázattal összhangban kell értelmezni.

24. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok 2021. július 1-ig elfogadják és kihirdetik azokat a rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Ezeket a rendelkezéseket a tagállamok 2022. január 1-től alkalmazzák.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

(2) Ezen irányelv rendelkezéseit nem kell alkalmazni a 2022. január 1. előtt kötött szerződésekre.

25. cikk

Felülvizsgálat

A Bizottság legkésőbb 2024. június 12-ig felülvizsgálja ennek az irányelvnek az alkalmazását, beleértve annak a jogorvoslatokra és a bizonyítási teherre vonatkozó rendelkezéseit - a használt árukra és a nyilvános árverésen értékesített árukra is kiterjedően -, valamint a tartósságra vonatkozó gyártói kereskedelmi jótállást érintő rendelkezéseit, és jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak. A jelentésben elsősorban azt kell vizsgálni, hogy ezen irányelv és az (EU) 2019/770 irányelv alkalmazása a digitális tartalom, a digitális szolgáltatások és a digitális elemeket tartalmazó áruk értékesítése tekintetében az uniós szakpolitikákra irányadó elveknek megfelelően következetes és egységes keretet biztosít-e a belső piac megfelelő működéséhez. A jelentéshez adott esetben jogalkotási javaslatokat kell csatolni.

26. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

A 22. cikket azonban 2022. január 1-től kell alkalmazni.

28. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 2019. május 20-án.

az Európai Parlament részéről	*a Tanács részéről*
az elnök	*az elnök*
A. TAJANI	G. CIAMBA

MELLÉKLET

MEGFELELÉSI TÁBLÁZAT

Az 1999/44/EK irányelv	Ez az irányelv
1. cikk, (1) bekezdés	1. cikk
1. cikk, (2) bekezdés, *a)* pont	2. cikk, 2. pont
1. cikk, (2) bekezdés, *b)* pont, első franciabekezdés	3. cikk, (4) bekezdés, *b)* pont
1. cikk, (2) bekezdés, *b)* pont, második és harmadik franciabekezdés	2. cikk, 5. pont, *a)* pont
1. cikk, (2) bekezdés, *c)* pont	2. cikk, 3. pont
1. cikk, (2) bekezdés, *d)* pont	2. cikk, 4. pont
1. cikk, (2) bekezdés, *e)* pont	2. cikk, 12 pont
1. cikk, (3) bekezdés	2. cikk, 15. pont és 3. cikke (5) bekezdés, *a)* pont
1. cikk, (4) bekezdés	3. cikk, (2) bekezdés
2. cikk, (1) bekezdés	5. cikk
2. cikk, (2) bekezdés, *a)* pont	6. cikk, *a)* pont és 7. cikke (1) bekezdés, *b)* pont
2. cikk, (2) bekezdés, *b)* pont	6. cikk, *b)* pont
2. cikk, (2) bekezdés, *c)* pont	7. cikk, (1) bekezdés, *a)* pont
2. cikk, (2) bekezdés, *d)* pont	7. cikk, (1) bekezdés, *d)* pont
2. cikk, (3) bekezdés	7. cikk, (5) bekezdés
2. cikk, (4) bekezdés	7. cikk, (2) bekezdés

2. cikk, (5) bekezdés	8. cikk
3. cikk, (1) bekezdés	10. cikk, (1) bekezdés
3. cikk, (2) bekezdés	13. cikk, (1) bekezdés
3. cikk, (3) bekezdés, első albekezdés	13. cikk, (2) bekezdés és 14. cikke (1) bekezdés, *a)* pont
3. cikk, (3) bekezdés, második albekezdés	13. cikk, (2) bekezdés
3. cikk, (3) bekezdés, harmadik albekezdés	14. cikk, (1) bekezdés, *b)* és *c)* pont
3. cikk, (4) bekezdés	2. cikk, 14. pont
3. cikk, (5) bekezdés	13. cikk, (4) bekezdés
3. cikk, (6) bekezdés	13. cikk, (5) bekezdés
4. cikk	18. cikk
5. cikk, (1) bekezdés	10. cikk, (1), (2), (3), (4) és (5) bekezdés
5. cikk, (2) bekezdés	12. cikk
5. cikk, (3) bekezdés	11. cikk
6. cikk, (1) bekezdés	17. cikk, (1) bekezdés
6. cikk, (2) bekezdés	17. cikk, (2) bekezdés
6. cikk, (3) bekezdés	17. cikk, (2) bekezdés
6. cikk, (4) bekezdés	17. cikk, (4) bekezdés
6. cikk, (5) bekezdés	17. cikk, (3) bekezdés
7. cikk, (1) bekezdés, első albekezdés	21. cikk, (1) bekezdés
7. cikk, (1) bekezdés, második albekezdés	10. cikk, (6) bekezdés
7. cikk, (2) bekezdés	-
8. cikk, (1) bekezdés	3. cikk, (6) és (7) bekezdés
8. cikk, (2) bekezdés	4. cikk
9. cikk	19. és 20. cikk
10. cikk	22. cikk
11. cikk, (1) bekezdés, első albekezdés	24. cikk, (1) bekezdés, első albekezdés
11. cikk, (1) bekezdés, második albekezdés	24. cikk, (1) bekezdés, harmadik albekezdés
11. cikk, (2) bekezdés	24. cikk, (1) bekezdés, negyedik albekezdés
12. cikk	25. cikk
13. cikk	26. cikk
14. cikk	27. cikk

TARTALOMJEGYZÉK

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2019. május 20-i (EU) 2019/771 IRÁNYELVE ---- 1
az áruk adásvételére irányuló szerződések egyes vonatkozásairól, az (EU) 2017/2394 rendelet és a 2009/22/EK irányelv módosításáról, valamint az 1999/44/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről ---- 1
1. cikk ---- 19
Tárgy és cél ---- 19
2. cikk ---- 19
Fogalommeghatározások ---- 19
3. cikk ---- 20
Hatály ---- 20
4. cikk ---- 21
A harmonizáció szintje ---- 21
5. cikk ---- 21
Az áruk szerződésszerűsége ---- 21
6. cikk ---- 21
A szerződésszerűség szubjektív követelményei ---- 21
7. cikk ---- 21
A szerződésszerűség objektív követelményei ---- 22
8. cikk ---- 23
Az áru helytelen üzembe helyezése ---- 23
9. cikk ---- 23
Harmadik személyek jogai ---- 23
10. cikk ---- 23
Az eladó felelőssége ---- 23
11. cikk ---- 24
Bizonyítási teher ---- 24
12. cikk ---- 25
Értesítési kötelezettség ---- 25
13. cikk ---- 25
Hibás teljesítés esetén rendelkezésre álló jogorvoslatok ---- 25
14. cikk ---- 26
Az áru javítása vagy cseréje ---- 26
15. cikk ---- 26
Árcsökkentés ---- 26
16. cikk ---- 26
Az adásvételi szerződés megszüntetése ---- 26
17. cikk ---- 27
Kereskedelmi jótállás ---- 27
18. cikk ---- 28
Visszkereseti igény ---- 28
19. cikk ---- 28

Végrehajtás ... 28
20. cikk ... 28
A fogyasztók tájékoztatása ... 28
21. cikk ... 28
Kötelező jelleg ... 28
22. cikk ... 29
Az (EU) 2017/2394 rendelet és a 2009/22/EK irányelv módosításai ... 29
23. cikk ... 29
Az 1999/44/EK irányelv hatályon kívül helyezése ... 29
24. cikk ... 29
Átültetés ... 29
25. cikk ... 29
Felülvizsgálat ... 29
26. cikk ... 30
Hatálybalépés ... 30
28. cikk ... 30
Címzettek ... 30
MELLÉKLET ... 30
MEGFELELÉSI TÁBLÁZAT ... 30